

ad majorem Olavi gloriam

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

OLAVI T. GRAATHUNA SAGA

**SIVE HISTORIA OLAVUM T. GRAATHUNUM CONSCRIPTA A
MULTIPLÆ OLAVÆ FILIÆ. QUÆ SUMTIBUS SERENISSIMI
ET CLEMENTISSIMI PRINCIPIS, ANTE SECUA QUINIQUE,
PATRIO SERMONE ANTIQUO CONSCRIPTÆ QUAS EX
MANU-SCRIPTIS CODICIBUS EDITIT, VERSIONE GEMINA,
NOTISQUE BREVIORIBUS, INDICI POËTICO VEL RERUM,
SPARSIM INSERTIS. NOVA, EMENDATA ET AUCTA
EDITIONE IN LUCEM PRODIT.**

Olavs Sogur er skrivne her.

1. Om Tryggvass og hans ætt

er inkje sætande å seia.

2. Olav blir boren i løynd på Lerpe

avdi det tyktest best soleis.

3. Gandalf Graathun sleppest*.

Olav var ofte einsam på Lerpe. Det var lite folk der, og ikkje plass til fleir.

Las han då mykje Mad. Ingen andre skyna noko av dette, eller tykte um sovore. Undrast han ofte då om det einkvan annan staden fanst andre skapt med same hug som han sjølv, og han kunde fara dit, og alltid vandra mellom deim, og dele deira lagnad. Kvad han då:

*I anglarsaksisk språkdåm kjend som: "the Release of Gandalf the GreyHound".

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Ut, vil jeg. Ut!
Over de høie fjælde.

Men det fanst ikkje fjell å fara over kring Lerpe, og hine skulda han for plagiat og sovore ilt.

Las han då Soga um Ringane og Deira Herre, som er ei ovende tjukk og hæv bok. Olav drøymde då store draumar; om eingong sjølv å byggja seg sitt eige Broderskap, og fara ut mellom store fårar, og gjera store bragder. Men inkje var det hobbit å finne kring Lerpe.

Ynskte han seg då fram ein ven med større makt og magisk mynde enn han enno fann i sjølve seg, lik Gandalf seidmann i den store kloke boki, som der hev mang ein hám og nemning, millom andre Gandalf Grå. Olav kalla difor denne liksomkameraten sin for Gandalf Grå -Thun. Ingen av dei hine trudde noko på dette. Sidan kunde det henda at dei angra seg. For folk som slik blir skapt lik Olav skapte Gandalf, i sterk trong og stor naud, kan syna seg meir mang-slungne og ukontrollert foldige enn vanleg annafolk, som berre einháme er. Lagnaden til Lerpe var no lagt i Gandalfs hender.

Då Olav fór or Lerpe, fylgde Gandalf med, på sitt vis. Lite let han då att etter seg.

Sidan slutta sume å tru at Gandalf ikkje fanst, men det hjelpte deim lite, for dei skyna ikkje kva som no var laust. Og det var stor uro under himmelen. Og sume sagde Gandalf var bror hans Olav, og soleis kalla upp etter morfar sin, Gandalf Gamle på Lerpe, og sume trudde Gandalf var Gandalf Gamle sjølv, medan sjølvaste folkeverdikom-misjonæren, Leif Rune-Ritar Forsth, enno meiner Gandalf var sæle-onkelen hans Olav, og til prov og jarteikn på dette lagde han fram den farklaup-forteljinga, eller krim sume no kallar det, som Gandalf sjølvseg let prente i A-magasinet. «Sitt Livs Chanse» heiter den. Der stend millom anna: « - før gjenlyden av skuddene i det lille banklokalet hadde lagt seg. – Legg dere ned! På maven!» Og: «I det han åpnet døren, lød det fra kameraten: - ser du noen, så skyt!» Og: «Lyden fra soveværelset fikk det til å ise nedover ryggraden». Dette til prov på at Gandalf kan vera ein heller blodlynt mann.

Urtid: Dei myrke 60-åri.

4. Olav stig fram.

Det var ofte pause og mykje folk samla langs Stripa dei kallar, som tøygjer seg langs S-auditoria i sjølvaste Sentralbygget Store. Mangt vart då og der rødd som ellest ville synast utan meining, og mindre enn dét av sume. Ofte kringsette gutane óg der ting og anna som var hengt upp til átgaum og annan nytte. Slik hadde óg NTHI si tavle der.

Ingen veit just kva som no hende, anna enn at i midten stod Einar den Tankefull-Fjåge Nødtvedt.

Kjetill Fabulant Østgaard stod på hi sida, og såg sidan i eitt av sine syn det soleis, endå ingen andre enno såg nett dette, kanskje óg avdi all skravli gjekk og tusen tankar kryssa logikklaust, og samstundes óg høgmælt, gjennom lufti: Einar Fjåg-Unge stend ved den stort oppslagde påmeldingslisti med penn i hand og kløe i fing og skodar ut over fjøldi og segjer: "Her var'e jo god plass. Er det ikke flere som skal meldes på?" Nja, seier soga. "Oo-," prøver Kjetill seg; "Olab". Mange meinte då mykje om laben. "Olav," mæler og skriv då Einar; "Olav hvem? Olav Grå, eller? Lille Olav Graah?" For Lille Graah levde enno i menns minne, og livet syntest ofte vera av same lét som skåpi langs korridorane. Andre

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

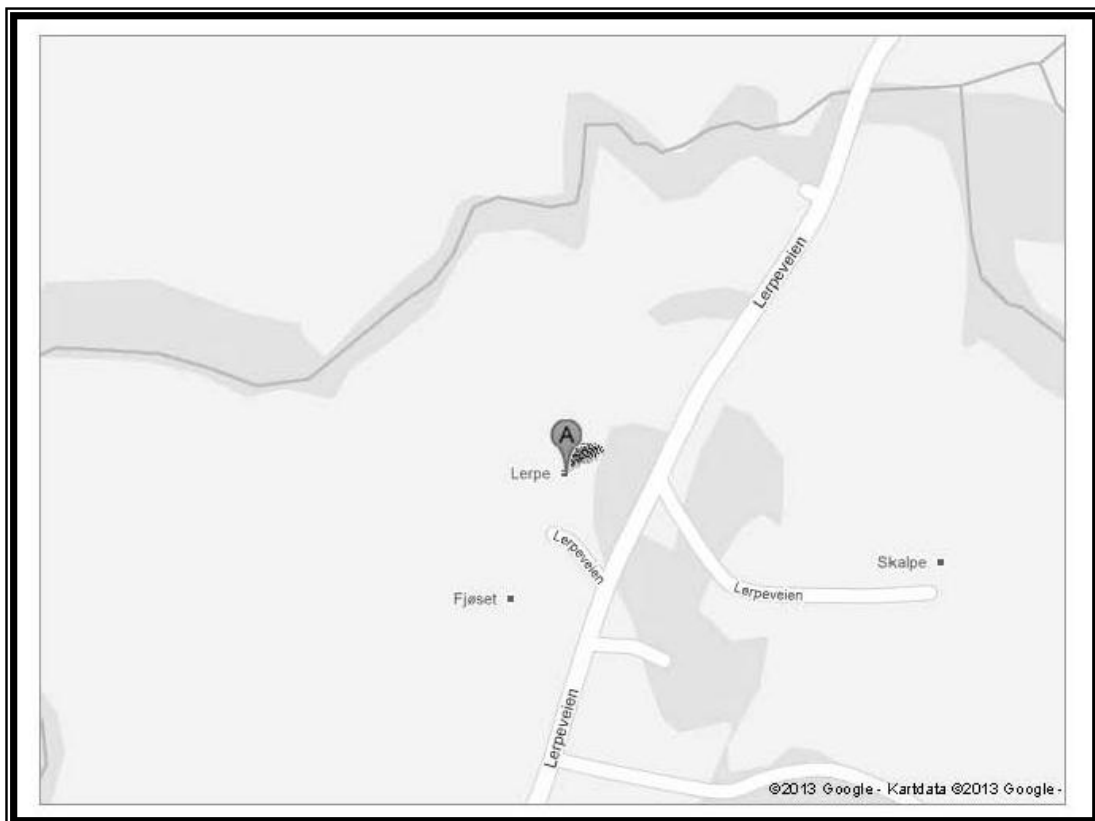
tenkte då og dermed soleis: "Olav Gråt - ," kjem det frå hin, med klump i halsen, og dette kunne tykkjast einkvan heller trist. Men straks kvikare det lét: "Olav Gråt –un? Olav Graathun! Å, han, ja!" slær Einar fast og teiknar namnet inn: "Han må jo få være med."

Sidan var han alltid det.

5. Om Lerpe etter dette.

Sidan hørdest ikkje meir frå Lerpe.

Sidan for Ulf den Uvyrdne Bohman dit i '94, og njosna og spæja alle stader, men fann ikkje anna att enn ein bite lite skilt, som laut vera dét – elles hadde skiltet vori større enn staden. "Lerpe" var der einast plass til; hoggi inn til ettermæle over Olav.

Lerpe etter dette, slik det tykkjast Google Maps.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

6. Olav fer i Vesterveg.

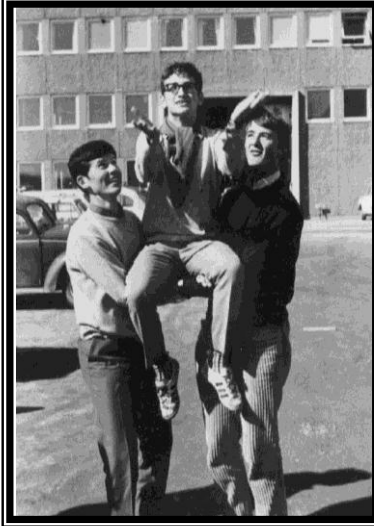
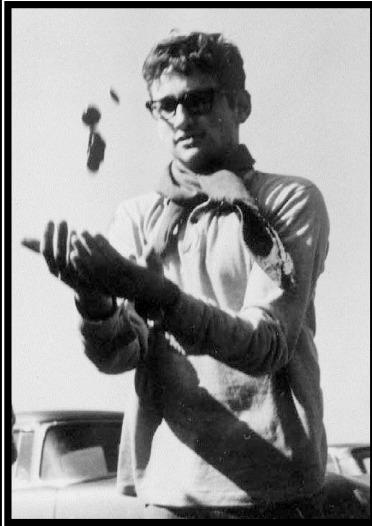
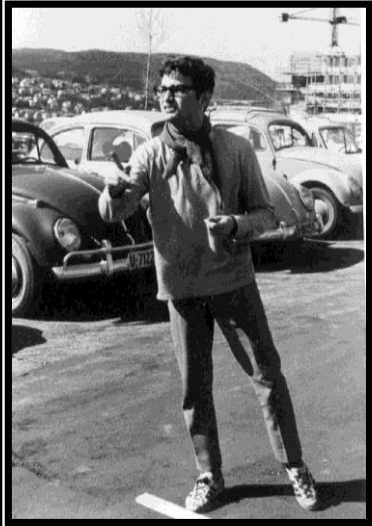
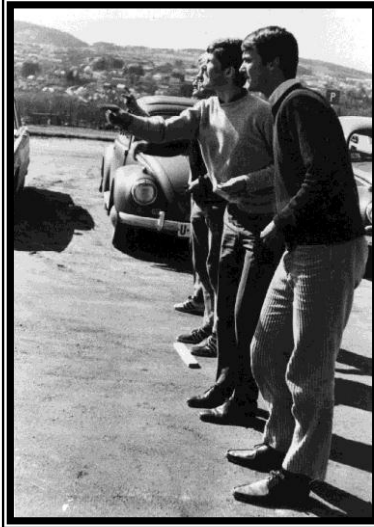
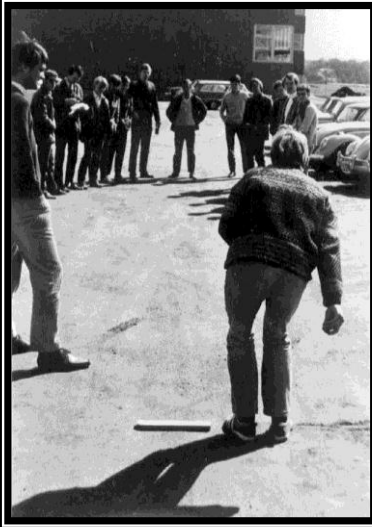
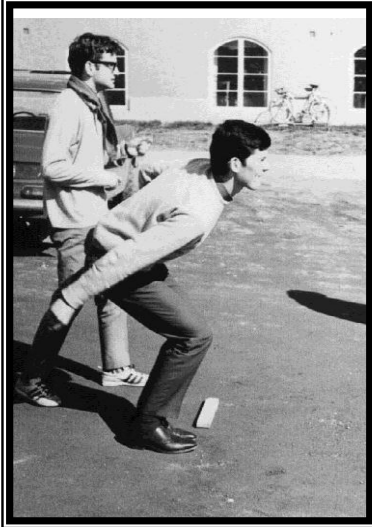
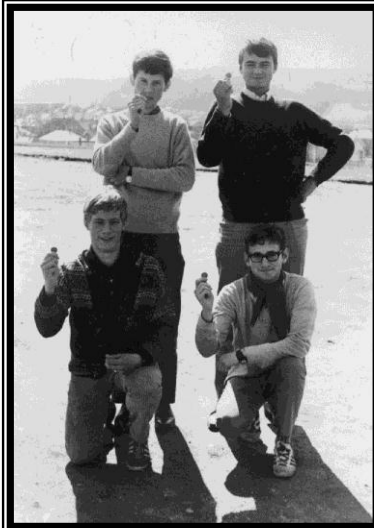
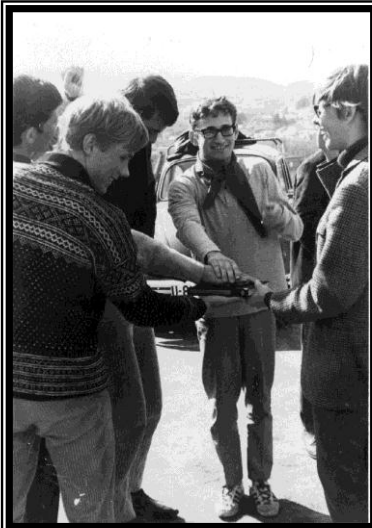
Den sumaren fór Einar Uokrake Nødvedt i Vesterveg til England og Olav var med. På vikingavis gjekk dei der straks i kloster, der det heiter Sju Eiker og ligg i Kent. Der kunne denne saga radt ha enda, om ikke nonnene etter eit bil tykte det var nok nordmenn no og heiv deim ut att.

På veg til heimantoget fann dei seg då ein pub, i staden, som var heller lite å sjå til, og soleis godt i stil med venene våre. Men staden var vél skilta, og Railway & Bicycle heitte det der. Og øl hadde dei au godt og vel. Om ikkje anna sidan låg att i minnet, låg likevel nett dette namnet att som feitt kring hjarterøtene.

The Railway & Bicycle at 205 London Road, Tubs Hill, Sevenoaks, Kent,
- fyre rivingi.

7. Det store stikkekastet.

Det store stikkekastet 1969; stilstudiar. Den blyge vinnaren vil helst vera anonym, kven det no enn var.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Gamle Fysikk med F2 – F5 i andre høgdi.

Då vårbløyta kom det året, kvikna Olavsgutane atter til, og kastfingrar byrja kribble og femøringar med stor elg å skrangle i lommune. Samlast dei då til kappkast bakom Gamle Fysikk, der leirgrusen enno låg sugande jamn og vårsoli blenkte kvar elgslegen koparskilling. Vart det då der fælende spanande, avdi sume var hævast i kastet, medan andre synte større tame i ristet. Då sjølvaste finalen gjekk, skulle det helst ha vori fysikktime i F5, men ingen hadde tid til slikt noko, sjølv sagt. Stod då difor sjølv fyriteljaren, som sume segjer var småprofessor Knutson hin Dubbelderiverte, eller var det Bylgje Måltrost Budal, eismal att i auditoriet og skoda med lengt ut or opne glaset ned på gutane og deira gjerning. Vart det då til slutt Sleipe-Leif Kræmar or Tunsberg som rista best, og soleis tok den store sigeren!

Då NTH og dei sidan fekk høyre dette, vart dei fælende redde, avdi dei stødde seg so sterkt til den pedagogikken som frankarane kallar gåseleverproduksjon; fullfeit digerfysikk kan ein då stappe inn om ein gjer det regelbunde og i storgode dosar. No ottast dei korleis det kunne gange om studentar heller byrja gamast med

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

utesol og pengespel og alt slikt noko, som er so ovmykje meir viktugt for den som levande livet vil gange. Samlast NTH og dei seg difor i stor løynd og vedtok straks at denne banen laut beintfram øydeleggjast, og let dei grave eit stort hól der, og sette dei for å vers fulltrygge eit stort hus uppå, og kalla det Nye Fysikk.

Sette dei eit stort hus uppå og kalla det Nye Fysikk;
- der Stikke-kastebanen eingong låg.

Men Olavsgutane berre lo av dette, og fann seg andre banar, både til å tenkje i og spela på, og det i alle år som seinare skulle kome.

Fælast då sjølvaste Stat óg yvir dette, og samlast i stor løynd, og vedtok straks at femøring med elg aldri skulle lagast meir, eller som kastande var, og sidan endå til ikkje av nokoslag, for å vere retteleg sikker.

Men Olavsgutane berre lo av dette óg, og peika ut Erik Skrangle Boye til skattmeister, og i kista hans låg det sidan alltid nok av rett mynt, til nytte kvar gong ein ny Olavs kastmeister skulle kårast.

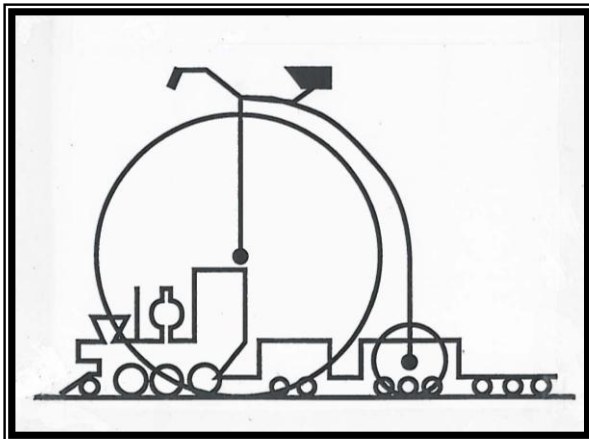
Heldt då óg alltid sidan Olav og gutane dette for største sporten.

8. Olav let byggja R&B.

Då no stikkekastet vel var over, og soleis fysikktimen au, stod F5 difor tomt, og gutane samla seg der til stiftingsmøte: Det skulle no skipast klasselag med styrke til å stande ei tid og tole eit tak. Der vart det difor diskusjon i sju vide og fleire breide, om medlemskap og organisering og klædebunad og draktfarge og kontingent og anna.

Sjølve navnet var sjølvsagd, det var alt komi i rek på fjøl or England, som fyrr er fortald. Railway & Bicycle laut det heite.

Erik vel Designe Dahl fekk då i eit velsigna Olavsk syn for seg korleis dette toget med sykkelen laut sjå ut, og rita det straks noggrannt ned, til seinare utprent på diplomar og drustelege T-skjorter, når den tid kom. Og ubrigda vart det slik, for all tid etter dette.

Railway & Bicycle – teori og praksis.

Fargane var det verre med. Men alle samdest om at unike laut dei vera, ulikt alt ei klubbdrakt nokon gong hev havt. Ubalansert ljusblåe T-skjorter var rettnok kaupande vare, men aldri kjem vel i produksjon stuttbukser i slik ovigusjut rosa som vedteke vart. Laut då gutane kaupe seg kvite, og gange heim på hyblane sine, og koke dei sjølve i fastsett Dylon fargestoff.

Kontingent vart det meir strid om; mange var i mot, men Lars Økonom Øberg, som seinare skulle berge so mang ein norsk

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

fabrikk or konkurs, meinte medlemsskap burde koste ei symbolsk krone. Vart det då til kompromiss vedteke at det skulle vera kontingent, og at denne skulle vera kroner 0. Eller om ein heller ville det, kunne krona kallast virtuell. Soleis vart alle nøgde.

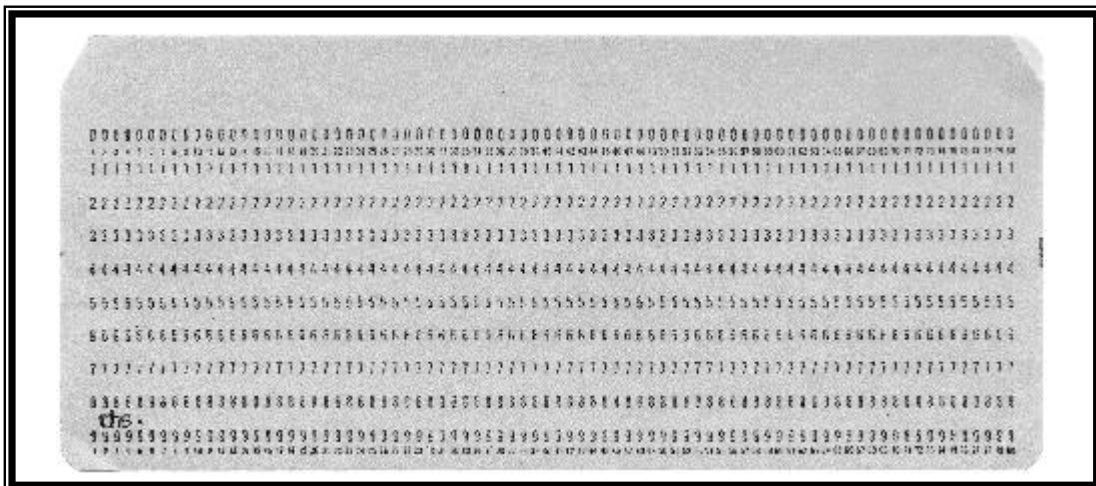
Og det var slått fast ein gong for alle at gutane sjølve var kapitalen til forvaltning for framtida.

Og organisasjonsstrukturen óg vart ovende grei og effektiv: Ingen kasserar, ingen revisor, ingen sekretær, ingen formann, ingen leiar, eller nokoanna sovore.

Med soleis sikra struktur, som gav fritt fram for alle gode påhitt, kunne gutane sutelaust heva møtet.

Held enno Olav denne dagen som sin største. Men tenkjer sjeldan over dette, avdi han då so lett fær einkvan klump i halsen, og augo dimmest litevetta.

9. Olav og dei datateknoteke.

Framtidi anno -68; med morgondagens blanke kort.

Dette var i dei åri då noko kalla data kom til landet, og var mykje nytt og spanande for mange. Sume vart heilt datatekne reint, og øydde all si ungdoms kraft og all si tid på all den Algol og Exec og Univac dei kunne makte absorbere. For dette var varig kunnskap må vite, som kunne gjeva levebrød til livet ut. Difor og soleis lagde dei sine hólkort på hólkort, og stabla seg grunnmur til

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

framtidshuset. Men sume vantru og meire útekne dutta stundom parasittiske snyltekort og skadeverk inn i andres bygde bunkar.

Fyrste databragdi vart eit program kalla Kladd, som gav gildt og gratis papir ut i store lengder. Oia seg då dei datatekne over sovore under, heilt til programmet i overmot tok kvelartak på printaroperatøren, og small han opp mot veggen; papirmataren spydde der heller kvasst fram til neste trykkteikn kom. Operator killedd run, og gjekk in guard mode. Kom det so i Studpost trugsmål om inndraging av brukarnummer og xqt.

Styrste databragdi vart eit program kalla Kalender, som gav kalendar livet ut, berre estimert levealder vart rett punsja inn. Pynteleg printa kom det då eitt år per arket, tri månader i høgdi og fire i breiddi, med skótårskorreksjon og alt. Berre stiftingi stod då att, og innpakking og merkelapp til gamlefaster med God Jól ein gong for alle. Vesle Erik-Error Balevatn var mykje byrg og søkte skryt for dette verket.

Men Olav lét seg ikkje datatakle soleis lett. Han berre smól og sagde til, at kom heller att når du kan veve grant og vent på Verdsveven, gut. Ingen skyna då kva dette var for ord eller kva dei kunne tyde.

10. Olav fær seg mat

Vart då Olav og dei svoltne og gjekk for å kaupe seg mat. Det fanst å få i Samfundet og Spisesalen der, óg på Singsaker Studenthjem for eksterne med tytebær og påfyll attåt, men dit helst når fleske-eimen yvir dalen varsla det var pannekakedag. Sytte då Store Bror Studiecomputar for at der til kvardags ikkje vart tid til slik å laupe langveges, men køyrde alle inn til kantinekøing klokka tolv.

Hangarn, stundom på ein god dag av sume óg kalla Kantina, hadde sin eigen aura og akustikk, som stod vel til interiøret. Djervast var dagane då ein kunne velje mellom sprengkocht fisk og brune bøner. Bragdsugne Olavsgutar ottast ikkje eingong det siste, men gav seg tidt i kast med dette. Svall dei då svint i magen. I årevis etterpå kunne enno folk då bøyge seg i dusti og pikke og peike ut og mumle i ovund: ”Der går han som spist opp

Hangar'n, på ein god dag kalla Kantina. Kø februar '72; «Der går han som å opp- - « (Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem).

porsjon' sin med brune bønner.” Men om dette var skryt eller sant, eller kven dette var, teier saga.

Sume putta heller restar i veska, til å ha med heim til hunden, eller hybelkaninane. Stundom vart det gjerne eitkvart anna med i farten: Då studietidi endeleg vél var over, gjekk ein av gutane glad til kantina, og leverte deim der tilbake seks knivar, seks gaflar, seks skeier, seks tallerkenar, seks koppar og seks glas. Reinvaske var det, og takka for lånet. Men vart dei då der i kantini slett ikkje glade som tenkt var, surmula tvert imot ut i lang-harang om gjekk-ikkje-an og polleti og sovore. Slik var då verdi: Utakk er hennar løn. Og sume segjer det var Jacob Tvo-Talist (1,0/6,0) Nøtthellen som soleis vart løna, som sjølv segjer ingenting; berre ventar enno på Focault.

11. Olav fær vektorteiknet.

Olav heitte fyrste tidi gjernast Olav V, som gav namnet meire klang. Og det var eit raust og høvt namn, om enn alt i bruk. Gamlekongen likte dette, og let Olav au setje sin v inni O, so gutane lettare støtt kunne minnast han, når polflaska var tom og botnen kom i veret.

Olav V når polflaska var tom.

Sidan vart fysikken fælende firdimensjonell, og den vektorielle verdi vaks mest gutane over hovudet, og matriser kom og fanga deim som i eit nett, slik seinare skildra som film i '99, og den store fyreteljaren småpro-fessor Reidar-Svein den Sig-munde og Mangmeinte kjøvde deim nærpå med tentakulære tensorar, og drjuge determinantar aula fram i alle fag.

Vart det då klårt at V stod for Vektor, og at Olav Vektor soleis vandra vegen med dei.

Då kom nullvektoren som både er og ikkje er til stades. Dette kjende Olav seg straks att i og i slekt med. Og han sette då vektorteiknet over sin eigen O, og dei som hadde skapt honom eller deim som han hadde skapt, skjøna straks dette teiknet og kva det skulle tyda.

Sidan var aldri vektorar vonde å vende. Sjølv illgjetne matriser vart no idlaust inverterte og lagde i bakken av ottelause Olavs menn.

12. Olav er blyg.

Sidan kom det mange fleire teikn, både Δ og ∇ og \spadesuit og anna; til å setja framfor, eller over, eller i kantina med. Dukka det óg upp eit teikn ~ som over sett heiter "tilde". Sett over stor O soleis; \tilde{O} , vart det eit vakkert kvinnenamn. Og ho Otilde var gjetords vakker, og sume sagde då, halvt i spit, at ho var kjærast med han Olav, og hans gjente.

Dette ville Olav ikkje høyre noko snakk om. Og soleis vart det sidan.

13. Olav tek tilnamn T.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Arne med Svenskebila Venstad hadde eit tilnamn T., som mange undrast følt over. Til tider gjekk denne drøftingi mykje langt og lenger enn det; sjølv Univac Gamle hadde sitt å seie i sine utprent. I den store R&B-krøniken '96 kvad Arne sjølv sidan soleis om dette:

It's hard
to be a
*****mainn!

Olav stod no óg fram og tok au tilnamn T. etter far sin, gamle Tryggvass, og soleis og sidan vart og var han og Arne T. namnebrør og vel forlikt.

Soleis hjelpte óg Olav han Arne T. med å byggja sjølvaste Arkimedum Mobile, slik det er fortald i den store R&B-krøniken '78. Mange heldt sidan dette som den nest største bragdi i retteleg fysikk, av sume óg kalla klassisk, som Olavssveinar enno hev gjort.

14. Øystein Raude eggjer til strid.

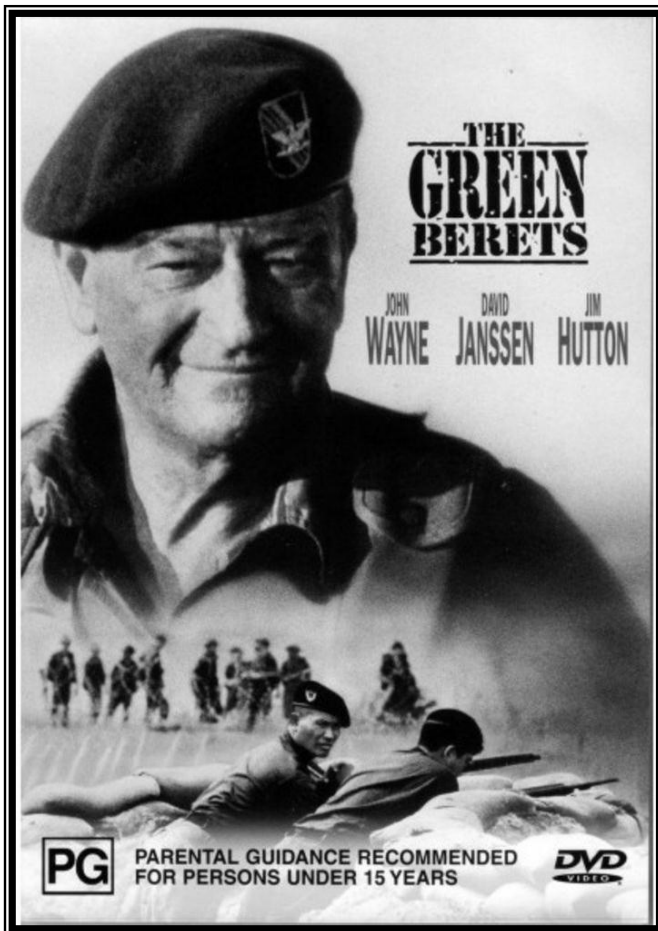
Øystein Raude Larsen var soleis boren, at han alt i barndomsalder tala øgrimsk. Soleis fall det han lettfengd å fylgje med då Suf vart skipa, og sidan suffa han kvar han kom.

Men komen nord i Trondheimen fann han marki heller upløygd; Du Store Kinesar Mao og den Litle Raudeboki hans gjekk det der i garden inkje enno gjetord om. Og det skulle attåt taka tri år før trøndarane retteleg seig seg fram til '68 i kalendaren.

Store Ulv Usa var i dei åri laus, og herja følt, i eit lite land kalla Vietnam, som låg ovlangt unna på hi sida jordklota, og det fall difor mange mykje lett å tykkje at dette var ille. Kvad då Øystein soleis:

Hvem er redd for
Den Store Ulv
emonopolkapitalismen og
alle dens papirlakeier.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Han Jon som tapte Krigen, på Levanger.

Men mange meinte ikkje dette rimet rima rett vel. Likevel merkte seg Usa sjølv kvadet, og tykte det let heller lite triveleg, nett no då me elles hadde det så kjekt. Let dei difor gjere film i Heilagskogen med sjølvaste Jon den Wayne til å fortelje korleis alt stod retteleg til, og kalla den Grøne Beretar, og sende han til trøndarane. Øystein Aktivist tok då med dei Olavsgutar han vann, og toga langt ut i landet, til ein usæl stad det heiter Levang-er, og gjekk på kino der, og slåst med klasse-lensmann og drengene hans - og dette kom i sjølvaste

Adræssa neste dag. Men ikkje mange var med, endå einkvan fleire då filmen

endeleg kom til sjølve Nidaros, og soleis laglegare til for hogg, og det var fleire framsynsdagar å stikke innom og gjere det på.

Prøvde Øystein Kader Larsen sidan, då Nabla kalla inn til møte, å lære alle hine kvifor kaker av kjøt hev ein annan priselastisitet enn hus for folk, men sådde atter steingrunn.

Sidan kunne det henda ein og annan raudna noko til etter kvart, i kantane, so lenge ingen skrapa djupt i dei. Likevel tykttest det støtt dei fleste støare å stande på krav som låg nærare til.

15. Olavs LS*.

*I studieplainbyråkratisk språkdåm tyder dette: "Ledet Selvstudium".

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Olavsgutane hadde enno mykje att å lære. Olav let dei då lære soleis:

Alt fyrste vetteren samla fysikkstudentane seg og forlét Fysikkbyggi og for opp i dalane, til Meråker, og heldt der kongress dei kalla. Mange småprofessorar, og ut-lærde fyrsteljarar og fysikkfantar av anna slag, fylgde au med i dragsøget. Og kongress vart det veka til ende, og mangt vart der sagt, både seinare angra og uangra, endå til det som burde vori. Og mange vande seg fælt yvir eit fælende stort uvette som dei kalla Strukturkomitéen, som ingen tottest råd å rikke ved, og som seinare skal forteljast meir om. Og det talast mykje om einkvan kalla "man" som støtt burde gjera eitkvart. Men mest av alle mælte småprofessor Reidar-Svein den Sigmunde, som sidan difor óg vart kalla Mangmeinte. Og papir vart dela ut og samla inn, so det til slutt laut trugast med brenning av kongressens papirtigrar. Men skiføret var bra. Og sidan var alle samde om at dette hadde vori ein triveleg tur, og laut gjerast umatt kvart år.

Difor hende dette aldri.

Men alt i fyrste klassen fylkte Olavsgutane sjølve-seg: Då det vél vanta kompendium i fysikken, gjekk dei samla til storprofessor Sørums Stramlang som styrar var det året, for å slå i skrivebordet hans, og først gjekk Arild Datatekne Broch som var hovudsmann det året, og som sidan fór ut or saga. Men fyrr dei vann dette, såg kontordrosi der sat og vakta drakebólet berre over brillekanten og mælte: "Jasså, det er atter årets første-klassinger som skal kreve kompendium? Det skjer hvert år, det." Gutane truga då straks med streik. Og kompendium vart det, det året.

Same våren skulle dei óg forast opp nokre veker på eitkvart kalla organisk kjemi; det luktar ofte ille. Vart då sjølvaste storprofessor Andreas Polyaromat Sørensen sett til denne stappingi. Byrja han fyrste timen med å fortelje gutane at der finst meir enn tri millionar organiske stoff, og krita so kvikt yvir tavlune, at alt i fyrste pausen sukka einkvan og sa: "Jaja. Det var første millionen." Sidan vart det fleire, og mange rare og chirale ord, for som han sagde: "Det er viktig man ikke hegner inn sitt fagområde med en impermeabel jargon." Og det var støtt berre å spyrje om det var eitkvart. Rette då opp handi han Tor Nordavind

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

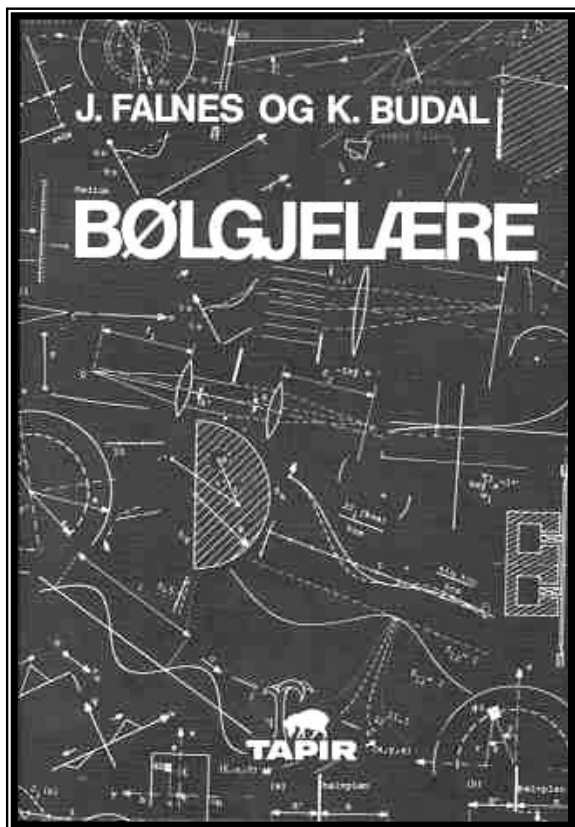
Stokkland, som glupast i klassen var, avdi han sankan seg poeng til medisn, óg soleis sidan for dit og ut or soga, og Tor spør kva hydrofil kunne tyde? Vart då Sørensen heller fob, og det sprakk ein saum i han, og han ausa or seg, og kvæste til kva kvasigymnast det var som kunde koma her med so inkjelite latin i ballast? Tor sa inkje til dette, men triminutt seinare pakka han stille veska og gjekk. Etter nok eit triminutt fylgde einkvan annan etter. So ein til. Sørensen tok då til å andøve, og sa no var ikkje alle trimillionane pensum, men meir som illustrative eksempel å rekne. Gjekk so neste R&B-ar roleg ut, sidan ein til. Og so burt etter, med eit parminutt millom kvar omlag. Storprofessoren tok då til å ro, og ro meir og meir, og vart meir og meir kåserande og morosam, etter som alt folket evaporerte ut, til han til slutt mest laut le sjølv av alle sine nye påhitt. Men då var KS2 tom.

Storprofessor Sørensen var ikkje seg sjølv heilt lik etter dette. Og den som enno tviler, kan berre gange til Gløs i dag og storauditoriet KS1 der; utanfor stend no Sørensen hoggen i bronse: Og er slett ikkje lik seg sjølv.

Andre året skulle småprofessor Slagsvold svinge Maxwells hamar, over likningane som ber hans namn. Hadde Slagsvold då høyrte om pedagogikk nokoslag, som sagde det var ilt berre å snu bunken frå fyrre året. Fann han difor ei ny og umvendt bok som var soleis skapt at pi no kom under strek der han fyrr stod yvir, og omvendt. Dette tyktest han høvt og nytt, og han gav då gutane denne boki. Ikkje alle likte dette, at pi ikkje lenger var konstant, og heldt seg i ro, men hoppa i kring. Kravde dei då pensumliste, og stod hardt på i striden, endå Slagsvold orma lenge undan. Fekk dei om sider ut kapitlar or umvendtboki, men ikkje sider eller tal eller noko til noko annabok, og nógde seg til slutt med dette. Men Per Struktur Teigen tykte det var kondisjonslaus dåd og lite å kyte av, å gjeva seg so lett.

Som seinare skal nemnast meir, var det småprofessor Budal som styrde læra om bylgjur og svingar. Dette gjorde han soleis, at han hadde ei løynleg bok der alt var skrive upp. Denne glytte han støtt i, og teikna etter på tavla, so gutane fekk skrive det ned. Men då dei gådde løyndarboki hans, kravde dei straks kopi; dette hende etter Gutenberg og avskrivarmåten var soleis lenge sidan avlegsen. Budal lika dette ille, avdi han då ikkje visste anna å

bruke tidi til i timane. Gjekk då gutane fram i tett fylking, og det vart som dei kravde.

Soleis vart Budal forfattar.

Soleis vart Budal forfattar.

Og då det sidan i atomfysikken brått sprang fram or fotnotar fæle eit ekstralabkurs um våren utlagd på Lade, til NGU der heiter, vart det retteleg boykott ei tid. Men modet svikta atter, og gutane gav seg likevel: Endå Fysikkrådet hadde handvaska saki, stod Avdelingsstyret like steinbeint mot; der rådde storprofessor Njål hin Hole som ikkje tolde anarkisme, slik han kalla alt han sjølv ikkje likte. Men på NGU det året vart det knust eit fotolysbord og anna, dit mødde Olavsgutar stødde sømntunge albogar under ordrik orientering.

Med småprofessor Tore Coriolis Godal den Gode var det aldri soleis, men tvert imot. I mekanikken var det medvind støtt og mykje gaman. Då det lei mot eksamen fyrste året, hjelpte han dei som mest trong det, og var synd om, og lak ut alt han kunne om det som skulle koma. Alle tykte vel om dette. Men då det krauma seg til med folk kring kontoret hans før eksamen andre året, vart han ørlite harm og mælte: "Hvorfor kommer du her? Du fikk da 1,5 i fjor? Slipp nå heller fram dem som aldri har sett sånt, som må få stå først for tur i år!" Sidan vart det sjølvsagt han som fylgde gutane i Austerveg.

Og endå var alt dette berre oppverming å rekne, før større slag som skulle kome. Men Olavsgutane vaks snøgt i styrke og samhug.

Soleis var Olavs LS.

16. Olav er fælande hæv i fri idrott.

Med Olav mot nye høgder.

Ordet fri høyrde tidast til der Olavs råd fekk råde; anten det no var fri tid, fri dom, fri-king ut, eller eitkvart anna. Soleis stod óg fri idrott som noko omframt og ovgjævt. Når trongen til sovoren kappleik kom over gutane, gjekk dei vegen alltid difor rakt til stadion, den som nærast munde liggja, og lagleg til for innhogg, og fanst ikkje lås eller bom som kunne hefte dei då, kva land dei no enn var i.

Alt haustan '69 samla dei seg soleis og difor på Lerkendal, som no om stunder nyttast meir til noko fotpusling med ball, berre. Tore Dynamikk Godal den Gode var sjølv sagt med som overdomar, høgverje og maskot. Der gamast og tevlust dei i hundremeter, og ti meir med hekkvekst i vegen, og firehundre, og femtanhundre, og femtusen for dei som ikkje røykte, og hopp og sprett og tristeg, og ovkast med diskos, kule og sleggje og annan lausøyre. I manns minne lever enno Leif Forstmans innhogg i hekkane då han gjekk til åtak på dei med saks i stilen. Men mest minnest dette:

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Or okkupasjonen av Lerkendal:
"Black Power" på sigerspallen,
under parola "USA ut av
ROSENSORG"!

- eller Lars, Gunnar, Aksel, Sven
Egil og Dagfinn om du vil.

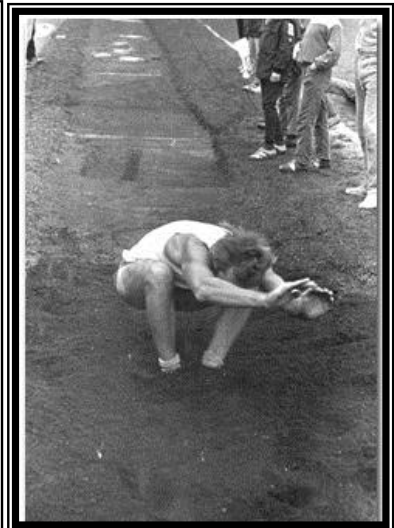

Kom det ein tilbarta trøndar bilande forbi, nyfiken, stana difor utanfor gjerdet og gjekk ut for å glåme. Gutane vara han då straks at no var det sleggje for tur og ingen mann og doning fulltrygg, so nær inntil stadion. Men han var mykje tungnæm og trægnæp og lest ikkje gå dei. Gjekk so John i Brumle Brungot inn i ringen. Og kasta der fullklaff, i vél randomisert kraft so vel som retning. Ei liti tid var sleggjekula ute or soga, men som einkvar fysikar veit, er frigjeringsfarten for eit objekt 11 km/sec for å kome seg i jordbane. Dette kastet var nokolite under, so sleggja kom etter kvart tilbake, og slo hól i asfalten straks attom trøndaren. Flutte han då brått bilen og kom ikkje att meir. Men etter dette ovkastet bar John alltid namnet Sluggaren, og det med største ære.

Sameleis samlast dei seg óg i '70 og '71, på Lerkendal og gamle Trondhjem Stadion på Nidarøyi. Etter storstemnet på stadion var staden heller sliten, og difor er det der berre litevetta parkering att av denne plassen no, jordjamna som han ligg i våre dagar.

Men om ovstore bragder i Utland og Austerveg skal forteljast sidan.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Olavs menn er fælände hæve på Lerkendal, i kvasse tak i fri drott.

17. Olav melder seg opp til eksamen.

Ovleg obligatoriske fag kunne vera tungt å bera lik børi i bakken. Tykte då sume det hjelpte då å tunne det ut med friviljuge attåt.

Olav tykte som alltid dette med fri vilje var ovende gildt, og melde seg radt på og opp straks det kom oppslagslister for sovore. Han var aldri knuslut med signaturen, den karen. Og den gong enno verdi soleis gjekk på papir, var det alltid plass til ein til på namnelistene, friviljugvis. Soleis vart han oppmeldt i det meste.

Men då eksamensdagen kom, var han meir blyg.

18. Olav leverer øving.

Den gong enno verdi soleis gjekk på papir, var det også alltid plass til ein til på namnelistene til studassar og vitassar og slike stakkarar som skulle gjæte dei ustyrleg studerande og rette øvingane deira. For slik var standardavviket i Sentraladministrasjonen, at ein student frå eller til ramla det ofte ut eller inn.

Difor kunne det være omframtrivelig når einkvan sat og hadde maka til ei drusteleg øving sjølv og ville dele gleda med hine, at han då også leverte eitkvart i Olavs namn. For Olav den travle gjorde ein alltids ei beine att.

Etter 2 slike leveringar var Olav inne på viss plass på alle korrigererte namnelister. Sidan surna det ofte til med øvingane, når vanskegraden vaks over hals og hovud på Olavsvenene. Tykte då vit.ass. det var for gali det skulle gå slik med blyge Olav som hadde vori så trottug i starten, og skreiv brev og purringar for å berge stakkaren fram til godkjenning for eksamen. Olav tykte vel om desse brevi, men brydde seg mindre. Viktigare verk venta:

19. Den store symjebragdi.

Den store symjebragdi: Olavs menn i Sentralbadet.

Så kom det året då Olav mælte og sa i år lyt me setja ein rekord som stend så lenge menn kan minnst. Og dei kvike gutane svara og kvad:

Olav, me skal deg fylgja!
I Sentralbadet slaget stend,
Me ottast 'kje butterfly bylgja!

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Fire lag stilte dei og fire på kvart laget! Sume med tame i og trong til matematikk seier dette skulle bli seksten totalt, men det svaret er nok heilt feil. For i ettertid finnest ingen som vil tilstå at dei ikkje var der. Og alle var mykje blide.

Men arrangørane ikkje so, utruleg nok. NTHI hadde trudd dette skulle vera eit vanleg klubbmesterskap; so feil kan ein taka. No knistra dei til rett kvasst, og badevaktene og tryggleikstiltakarane deira langs bassengkanten kaldskalv eitkvart, og det var uro og ir under badehettene.

Gjekk so starten og det vart fælsleg spanande.

Og butterfly var hardaste taket, for det hadde få prøvd før. Som alltid hadde Leif Runeduppen Forsth sin eigen særstil og svip: Komen utruleg nok utpå, tok han til å duppe opp og ned i vasskorpa, sumtid over og sumtid under, men mest under, som var der ufisk på krok der midt ute i bassenget, og utan synberr framdrift. Fælte seg då badevaktene, og spurde, i stor tvil: "Han tøyser, gjør han ikke?" Olavsgutane svara då som sant var, nei. Og laut so leggje til at det gjer LRF aldri; han er berre fødd slik, nokolag på tvers. Diverre. All denne akkederingi tok noko tid, og Runeduppen var i heile denne stundi ikkje å sjå, og under vatnet. Men omsider gådde dei endeleg ein lang kvalblåst inne på grunna, og skyna at største faren no var over.

Sume av dei hine skulle vori diska avdi dei juksa og hadde tjuvtrena og lært seg butterfly alt dagen før, eller tidlegare enn det og verre enn då, og sume avdi dei sumde med ei tå i djupan botnen, og sume avdi dei sokk og kom ikkje oppatt meir. Men dei var frå hine lagi. Soleis vann R&B beste stilkarakter i butterfly det året.

Og etterpå vann Olavsgutane ein suveren og demokratisk siger som bestelag og allvinnar av stemnet, alt i fyrste voteringsrunde og utan omrøysting. Soleis sigra R&B og masselina i denne sporten. Men då hadde arrangørane gått heim.

Arrangørar var dei sidan aldri meir, etter dette.

Den store symjebraagdi II: Sigersæle Olavs menn i utval, signert utgåve.

20. Olav likar annan idrott óg.

Olav likte godt lag, og god idrott, og difor dubbelt upp all lagidrott. Då no tapslistene etter symjingi vart stuttare enn mange hadde venta, var der tid for enno større fårar:

Soleis vart det linjestafett i orientering. Gystav Arabar Vabø og Aksel Svarten Brekke var då også med, men sidan sjeldan og aldri meir å sjå, og difor ute or soga. Likevel seier sume dei seinare vart observert ved andre studii, og soleis ikkje lenger leitar etter post i skogen.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Linjestafett på ski gjekk gutane kvart år, og det skulle ein tru var tryggare. Men også på skidom kan store fårar lure, som seinare skal forteljast, sjølv utan å gå femmili, slik sume segjer seg hava gjort. Men å fara slik langleies heilt utan eitkvart kaffekok på vegen, tykkjer Olav er heller lite å kyte av.

R&B-meisterskapet på ski, burtetter bakke.

Fotballturneringar var der flust av. Sluggaren likte då ofte å leve opp til namnet sitt. Slik gav han ordet gjennombrotsfotball ny og rett meining; Sluggaren gjekk nett rettopp gjennom, utan Flopasningar og fiklefotball slik Drillo sidan laut ty til. Dette kom mykje vel med i slaget på Dynamo Stadion, som sidan skal forteljast.

Men gutane kappast óg gjerne sjølve seg imillom, og helst då i årvisse R&B-meisterskap, slik før er fortald om fri idrott. Særast i so måte var vel då dei i '70 prøvde seg å spela tennis uppå bordet, som sume kallar ping pong. Skyting vart óg prøvd same året, men sidan aldri meir. Det vart for fårleg å væpne Olavs søner

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

skarpladd, avdi ikkje alle høver til det, slik ein lett kan lese seg til mellom linene som gjeng gjennom heile denne saga. Tryggare var det då å velje seg større kuler, og det utan krut attåt. Soleis vart det då bowling, og det tri år i rad. Det er ein hæv sport, om enn stundom noko ølkrevjande.

Olav sjølv melde seg årvisst på til Hu&Hei. Men skogen teier om kva som der hende.

21. Olavsgutane leikar kortleik.

I kantina leika dei ofte kortleik og anna. Dei mest avanserte baud opp til bridge og fekk seg fast bord. Alt i fyrsteklasse sat der fire slike hele vetteren. Men neste august sat der berre ein og lagde seg kabal og skulle konte; hine tri hadde gått med og ned i stryki alt um våren. Men alle desse var for visst or Bygg, og Olavsgutar slett ikkje.

22. Bønder spelar ikkje sjakk.

Stundom fall dei tidi lang. Heitte det då ofte Strukturfysikk med Sørurn, stundom ogso eitkvart anna. Kunna det då kaupast or Tapir studentblokk med ruter, hull og marg. Desse rutune var ovende hæve, avdi ein då midt i arket kunne setje ein X og sende over til sidemannen; sette han då inntil O, og sende tilbake. Mister X laut då tenkje seg om og analysere stoda grundig, fyrr han gjorde neste draget, og spelet var i gong. XOOXX. Kallast dette Bonde-sjakk, endå bønder sjeldan spelar soleis.

Brått vart det då pause, avdi tidi flaug so fort. Og dette vart då oppvarming, berre: Då var det gjernast på tavla óg eit rutenett, på høgre side. Og svamp til å stryke burt fag og sovore smårusk, til å rydje plass til open og nådelaus Bonde-sjakkappleik med publikum og høgrøysta rådgjevarar ikring. Ofte gjekk det då XOX-ar langt ut over veggen før kampdomar kremta og sagde det var tidi for fag att.

		X		
	O			

Bondesjakk, klassisk
åpning.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Innimellom vart det då snakka ut om alt medan XOXane leika. Soleis seier soga det var framfor slik ei tavle dei eingong undrast yvir framtidi og kva dei då ville drive med om tretti år. Mælte då Per Turrnyktern Teigen til Rolfaren Klassefest på Klaviaturet: "En ting er helt sikkert med deg, Peter: Det kommer i hverfall ikke til å ha noe med fysikk å gjøre."

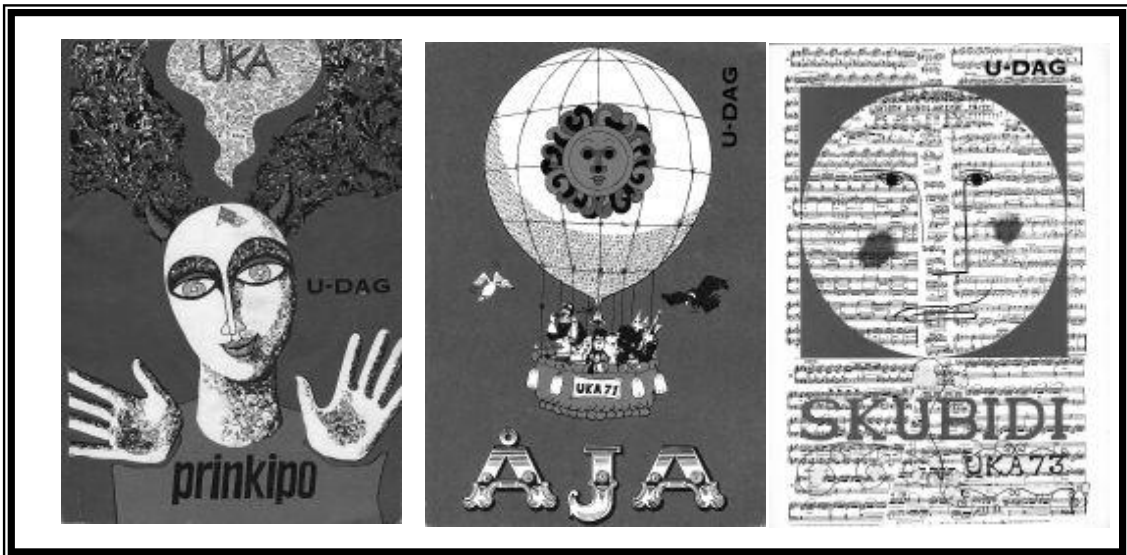
23. Olav gjeng i Uketorget.

Uketorget '69. Olav uppe til vinstre.

Det hende i dei dagar då Erik hin Høghake Boye var Togsjef for Uketorget, at det gjekk ut bod om at alle Olavs menn skulle stille mannjamnt opp. Dei så gjorde; på kvar ein stig kom det folk ræsande, med utstyr og opplegg av alle slag som høveleg var. Olav sjølv var lite framfus og ynskte ikke uroa Nidaros med mykje åtgaum og opplau. Han let seg difor bera i løynd gjennom toget og for kledd som Frankenstein. Då toget togar ned Munkestræte med utsyn dit Olav den Sokkel-Sette no stend, reiser Frankenstein seg brått og ropar ut: "Oooooolav! Oooooolav!" Og alt folket jubla og song med, og skjøna ikke kva teikn dei no hadde fått.

24. Ymist anna or Ukelivet.

UKA '69, '71 og '73.

Mangt anna gaman hende au Olavsgutane til dei tider det Uka var, som slett ikkje høver å forteljast her. Noko kan likevel nemnast som i Olavsk heilskap høyrer med:

Småprofessor Hartmann hin Hagflinke fyretalde teknisk økonomi i det ovstore auditoriet F1, og det både kvikt og kvat. Etter fyrste timen var det pause. Kjem då Erik Bause Boye seglande inn inngangen øvst oppe, mykje blidspent, men i lytefri myrkdress og beinstrekt slips rett frå Ukefest. Vyrdeleg skrid han ned troppegangen, og med få glepptak, gjeng so ovleg rakrygga fram og handhelsar Hartmann som enno stend der, noko handfallen. Sidan samrøder dei elevvert.

Kjem so Gunnar Festvinnar Sletvold inn, kledd eingong som Erik Bause, men ikkje no lenger, avdi einkvan gorilla hev sovi i dressen hans, og hatt han til bordduk, og tygd og sputta ut slipset, og tilbusta håret hans vél. Noko krossøygd innom døri fær han brått vasskaraffelen hans Hartmann inn i fokus, ramlar rett ned troppi, siktar strakarma mot alle vasskjera han tykkjest sjå, treffer den reelle, og tømmer han i ein slurk. Erik lyfter då lett eine brynet, ték ei lerke or indre lomma, og skjenkjer vensælt glaset fullt åt hin. Sjølv Rappsnakkar Hartmann miste der og då munn og mæle.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Men Olav sat på bakarste benken og gleddest over gutane sine.

Klubbaften heitte ei obligatorisk øving kvar fredag, trudde sume, om dei berre kunne hugsa kva som der hadde hendt veka før?
Guteklubben Grei fann det difor tryggast å møta oppatt omattatt
(Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem, februar 1972).

25. Guteklubben Ugrei.

Alle linene på denne NTH-skulen hadde lineforeiningar av ymist slag og kvalitet. Den på Fysikk var den yngste og mest tru- og tradisjonslause av dei alle. Namnet var ∇ , avdi ingen ufysikar tykte det var det minste morosamt å ikkje vite, eller vite, at dette teiknet skulle kallast nabla. Jamnført med dei hine lineklubbane var Nabla mykje snill, slaskut og ustabil. Snill, avdi Nabla sette all si ære i å aldri plage førsteklassingar med slikt som hine gjorde, slaskut avdi ho knapt gjorde noko anna for dei heller. Ustabil og sumtid kunne Nabla by fram einslags politiske møte, men slike møte kunne ein, då i dei tider, finne seg kvar dag elles, om ein kjende trong til det. Innimellom prøvde einkvart Nablastyre seg med å invitere til orienteringsmøte med ei privat bedrift, slik vanleg var hjå hine lineforeiningane. Gutane på Fysikk kunne då slenge innom, om det traktering vart spandert,

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

men let seg ikkje só lett kjøpe upp av monopolkapitalen. Og kjende ingen trong til "personlig karriere", og den slags ord or andre verder og verdjar.

No kunne det endå vere annan trong som kunne lokke folk til Nablamøte; festmøte var då eit lovande ord, men alle andre enn det nyaste kullet visste vél at det var vel så lett vint å renne seg full i Samfundet. For det var ein ting Nabla ikkje hadde, og dit var trongen sterkast: Kvinner. Jenter fanst ikkje på Fysikk i desse harde, ráme, ári. Soleis fanst det heller ingen grunn til å innføre sivilisasjonen heller, enno.

Prøvde seg då Nablastyret med å be Sykepleiarskolen eller sovore på festmøte. Dette kunne enno gå i dei uskuldsreine etterkrigsári sist på '60-talet, sjølv om den kulturelle kollisjonen kunne nok bli stor, når overfylte Olavssøner rett frå vorspiel noko seint, men brått, møttest med ei stivpynta borddame, ventande og indoktrinert av mor til å tru at ein sivilingeniør *in spe* var noko hævt. Fort miste dei då desse barndoms illusjonar, når kavaleren sovna stilt med nasen rett i fyrste rett. Men spy vart rekna mindre høvisk, og var óg meir sjeldsynt, og for at Gunnar S. skal kjenne seg trygg, skal namn skal ikkje nemnast her, og han få difor vere anonym.

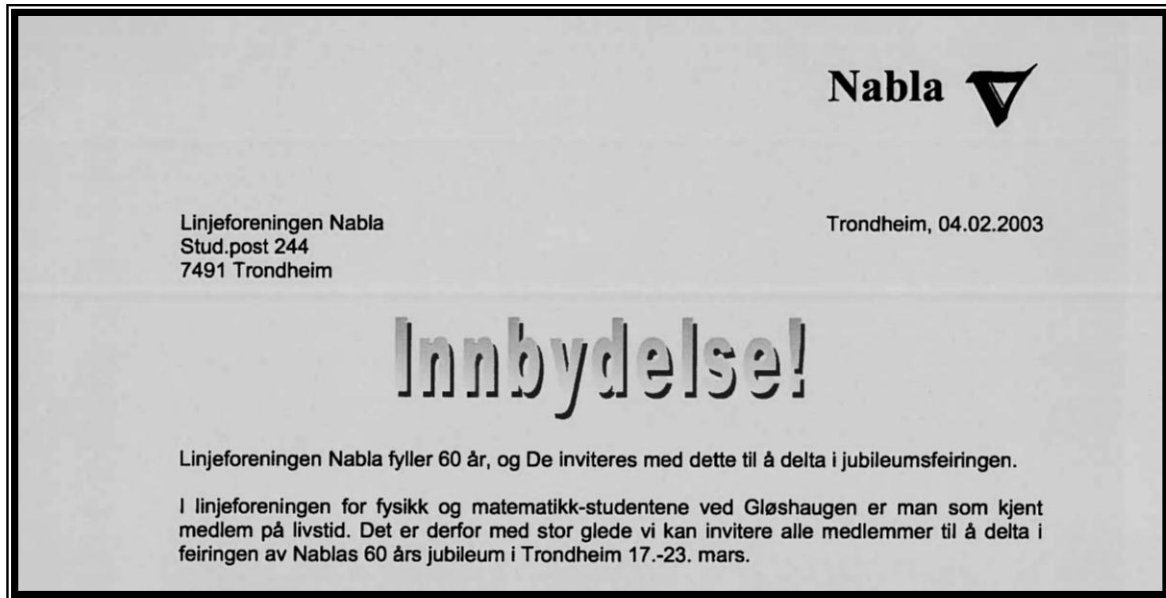
Men då Olavsgutar sjølv til slutt laut ta over dette styret, at ikkje all Nabla skulle heilt forgå, var det blitt '70-ári og mykje annleis: Kvinnerørsla rulla fram, og gamle skansar fall. Den som V-formann då vart, og enno helst vil vere anonym, var sjølv sagt full av solidaritet med denne nye tid, og soleis fylt skreiv han brev til Sykepleiarskolen med framlegg om ein fest. Diverre var dette brevet ikkje heilt utan humor, avdi vår formann soleis av naturen er. Det fall då og difor på mykje hard steingrunn. Damelaus sto Nabla att.

Terje Superfix Andersen trøysta då formannen og sagde no problem, han kjende plenty av damer, so fødd og oppvaksen som han her i byen var, og tok på seg heile borddame-prosjektet. Det viste seg noko verre enn å leggje jarnbane til Stord og den slags: Seks stakk til slutt innom, til kaffen.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Etter den dagen fekk aksjonen ”Jenter på Fysikk!” full og 100 % oppslutning, og hev alltid hatt det sidan, og stundom vel so det. Og det hev etter kvart gjevi gode reslutat.

Soleis er Nabla av i dag på ingen måte det det eingong var. Det er vi alle glade for.

Ein trekant kalla Nabla ▼, enno i live og på ingen måte det det eingong var. Det er vi alle glade for.

26. Gandalf seider.

Gandalf held seg meire duld i desse åri, og seida med sitt. Gand kallast difor sovore no, om det er løyndarseid det talast om.

Sidan sto det fram ein tilburd og kalla seg Gandalf Grå og dei laga då film om dette og sidan ein til og så ein til. Og til slutt ein fyri dette.

Men Ringskrømt alle hadde lenge sidan flydd der Olav og Gangalf sutelaust hadde gått fram, til gagn for oss alle, og hine med.

27. Olav fær post.

Olav hentar seg stud.post sjølv, noko blyg, mai '72, venteleg
(Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem).

Ein sumar då alle for på ferie, totte dei det var for ille for Olav å gå eismal åleine att i Trondheimen. Gutande samdest difor om at alle laut skriva til Olav, med kort eller konvolutt etter som det høvde.

Kjetill Sist-i-Alfabetet var den fyrste som vende attende. Forviten og fåvis som han var, gjekk han straks opp i Studpost på Haugen for å njosna og spæja. Der fann han Olavsboksen Studpost 60

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

stuvande og spreng full. Og han tok bunken med heim og braut brev og bende kort og las mangt og mykje frå kvar den krok som i Kringla Heimsins finnest, og gotta og gledde seg mykje. Seinare la han heile bunken tilbake i Studpost. Det var stutt tenkt.

Pat Postmann som rådde over Studpost den gongen gådde då at a) denne Graathun måtte vera ein mektig mann og av godt folk fødd, han som fekk så mykje post, b) denne Graathun var ein slarv og klure til å henta posten sin ut, c) andre hadde vori der og njosna og brote Olav Graathuns brev! Då tok Pat hugsturen fram postlovi og bømte og vølte den.

Då neste Olavsmann kom, var difor boksen tom. I staden låg ein liten lapp å sjå til, berre, der det rita var: "Olav Graathun bes kontakte Studpost straks!" Olavs mann så gjorde, og spurde kaut etter Olavs post. Sagde då postmannen: "Så det er du som er Olav Graathun:?" Jau, svara vår mann baust. Då fekk postmannen orm i auga og mælte heller kvasst: "Legitimasjon, takk!" Men om kven dette var og kva som sidan hende, teier so ga.

28. Overlevingskurset i eksamen.

Kvar jul og vår var der eksamen, minst fire og ofte fem. Verst var det oftast om våren, då trøndarsumaren gjernast gjorde unna soldagane sine, før regntidi sette inn til ferier. Støtt steikte soli mest då pensum var verst.

Matematikk II heitte eit fagtyske som skræmde mange. Det var mykje stort, og strengt i pensum, og mange fall i stryki der kvar vår. Sjølv ein og annan Olavsguten skalv soleis nokolite då dei omsider sat og venta på oppgåvune, og det var domens dag og svært varmt, alt frå denne morgonen av.

Gjeng då døri upp, og inn kjem Olavs utsende gjøglartrupp: Tvo av gutane, kledd i knestrømper, bukseselar og stuttbukse, dansar armfengde inn og syng og kved:

Hit eit steg
og dit eit steg,
dansar eg fram
på skuleveg.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Gjekk dei so yver i meir resitasjon og duett og fri dressur, soleis at: "Det hender tidt, eg gruvar litt" frå Leif-Tuppen Forsth, vart møtt med: "Pytt, eg tek fram kuleraama mi" frå hin Lillemor Klaveness. O.s.bu.

Då no dei gamle pensjonistvaktene vél hadde fått kjent etter at det nok ikkje var storinfarkt som hadde skaka dei slik likevel, vart det ljod i dei, og dei mælte då at aldri hadde dei opplevd noko so uhøveleg, eller kunne dei tru det med tidi ville kunna bli sivil ingeniør, eller noko annaslag velseda folk, ut or sovore.

Men Olav og gutane var ovende blide og vel nøgde. For eksamensangst var det etter dette uråd å ha, den dagen eller nokon annan sidan.

29. Olav stiller til val.

Laurdagsmøte i Storsalen 1971.

I dei harde syttiåra stod Fronten Raude fram og kravde all makt i Samfundet. Blåmennene lika dette ille og samla seg og gjekk i mot og det sto harde slag om dette og mykje folk samla seg på baa

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

sider. "Stopp venstreekstremismen" og "Fei dem ut" vart møtt med "Stopp dem ut" då TKSF feira jubileum over fire spalter i Adræssa bodstikke i smoking og dress av mørk let. Slik bylgja slaga fram og tilbake.

Og Sentralbygget hang full av veggaviser frå båe sider. Sume totte ille om dette. Andre gjekk meire lei. Til slutt hengde einkvan opp ei veggavis og etterlyste eit tredje alternativ. Den hekk lenge åleine.

Og Stripa i Sentralbygget hang full av veggaviser. Vårstemning '72
(Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem).

Olav let då til slutt gjere tilsvaer i A3 og hengde opp og sa: "OK. Jeg stiller. Olav Graathun".

Dette vekte mykje åtgau. Men bodskapen fekk ikkje fred over valet, og sume seier det var Arild den eMLe Bøe som reiv ho ned avdi han tykte sume ting for heilag for humor, men andre seier det var folk av hin flokken som totte sameleis.

Einar Glimt-i-Brille Nødtvedt var ofte stutt i hug, og tykte vel om og tende på dette med tredje alternativ. Så då Grønt Gras sto

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

fram i slik skapnad, heiv han seg med, utan å skjøne at for dei fleste i den flokken var dette berre noko nytt til å røykja på og hugna seg med. Olav lika dette lite. I eit syn såg han framtida for seg og spådde: "Når no Arnt X den Slåpne alt hev vald seg sjølv einstemd til formann i AUF avdi ingen andre møtte, og soleis peika seg sjølv ut til AUFs mann i dette Grøne Graset, og anarkoanarkistane sjølv sagt ikkje sjølv skjønar dei lyt ha Formann til styret sitt i Samfundet, og han soleis kan setja fram seg sjølv som einaste emnet her og, og han vil bli vald, avdi ingen kjenner denne mannen og soleis ikkje kan målbere noko stygt mot han, og han så som både Formann i Samfundet og i AUF vil bli bydd ein fast plass i Styret for Folkebevegelsen mot EF som ungdommens mann der, og dermed står lagleg rusta til å bli godt nominert til sikker plass på Stortingslista til det nye partiet SV dei snart vil starte, og deretter difor kan melde seg ut av Arbeidarpartiet, avdi han vil sitja trygt på Tinget i mange år for SV, for til slutt å bli direktør i Norges Fiskarlag, så vil dette vere til liten bate for fisken i Havet, både den som u- og luta er." Men Einar gådde ikkje dette. Difor gjekk det også slik Olav spådde, og Einar hausta liti ære av denne saki.

30. Olav fær seg stereo.

Dette var i dei åri då det tidt vart sagt, og tidt vart høyrte, om ordet student først var nemnt: "Pæng te frissør hi dæm itj'. Pæng te klea me præss i hi dæm itj'. Men steeeeeero ska' dæm ha!"

Men steeeeeero ska' dæm ha: Tandberg Serie 14.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Laut då Olavsgutane hava seg stereo, au. Og det gjekk harde diskusjonar i pausane om høgtalarval og forvrengning ved 18000 Hertz og over, utan omsyn til det humane øyret og annan irrelevans. Vart det då Tandberg stor bandspelar for dei fleste.

So var det dermed slutt på studielånet. Pengar att til musikk var der ikkje.

31. Olavs plateselskap.

Men so lenge der var tomband var der von. Organiserte seg gutane då og samla opp sams bestilling og fekk den smugla inn imellom dei som hørde Fysikkinstittuttet til, og fekk soleis stor rabatt og sparde godt med pengar på dette.

Ljod laut der so leggjast på. Laga då Olavsgutane seg plateselskap soleis: Alle kunne skrive seg på liste for ei skive som dei ynskte. Når der var mange nok til at det vart lite dyrt på kvar, vart pengar samla inn, LP kaupt, og den stakkaren som so tok på seg å taka opp på teip åt hine, fekk den slitne originalen att som takk. Sume tykkjest enno hugse at Erik Sprakfri Blandevatn ofte gjorde denne jobben, kanskje endå til han sjølv?

Mælte då The Nice: "Ars Longa, Vita Brevis."

Kunsten er lang.
Livet er stutt.

32. Olav les.

Peter Klar-en-Klassiker Klasse-fest spela heller sjølv, piano og sovore som stend på tri føter og fyller heile huset og ein kan ta

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

opp loket og det ligg ein stor eggedelar nedi. Om han ogso nynna til, veit ingen; helst låg vel røysti enno nedi infraHertz-området.

Men det fanst annan kunst óg.

Likast var alltid bøkene som ikkje var fysikk, eller pensum av noko anna slag:

Hæve var dei med bilæte i; kom der ut i pocket teikna seriar om Knøttene, men dei fleste tok dei alt som original og soleis under namnet Peanuts. Lærde dei seg der Beethovens fødedag, og å feire den. Mange lærde seg dermed også endeleg retteleg engelsk, og knytte neven mot sky og roppte med Snoopy den Store: "Curse you, Red Baron!" For fuck og sovore høyrde enno framtid's tiår til.

Lødig litteratur.

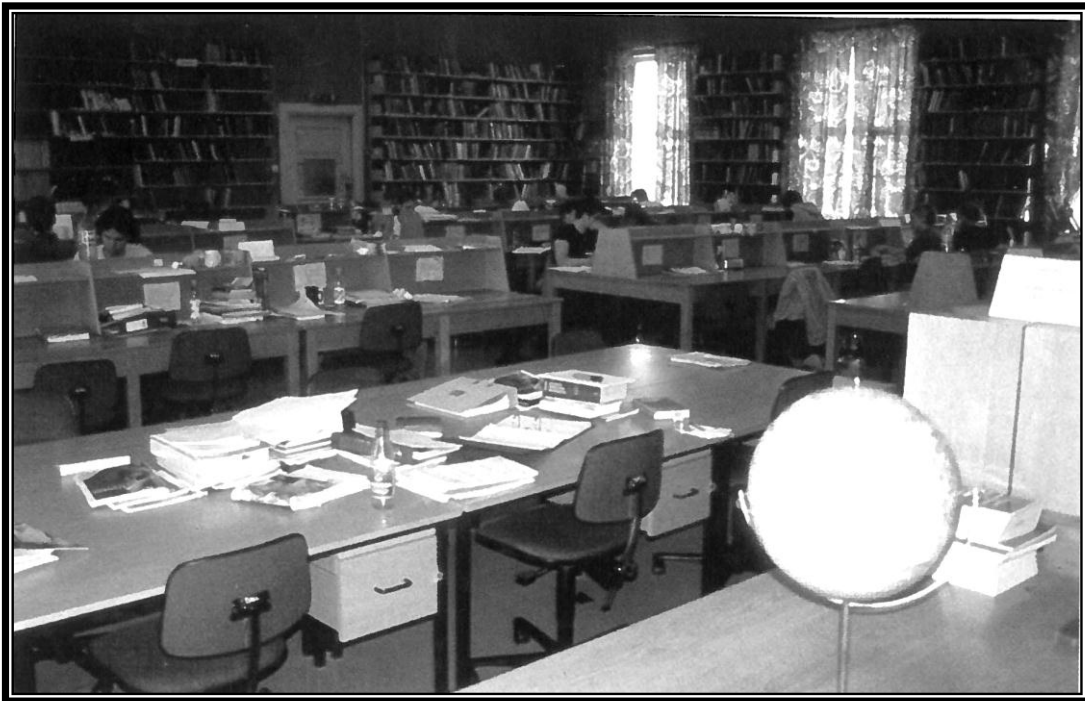
Sume var alt so avanserte at dei kunne lesa engelsk heilt utan ruteteikningar å stø seg til. Desse fann seg snøgt eit felt dei kalla Science Fiction, og briljerte fælt med namn som Bradbury og Vonnegut (jr.) og Asimov og anna. Endeleg kom då omsider misjonæranne Bing & Bringsverd og gjorde SciFi-bodskapen tilgjengeleg for norske næmingar óg. Men då var det ikkje fullt so in, lenger.

Nokre las til og med Herbert Marcuse og Reihmut Reihe og Franz Fanon og andre dei visste så vél ville setje varige spor etter seg.

For gutane var unge og kåte, og fulle av nyfikne etter alt som var nytt, og alltid på leit. Mangt anna av bok og blad kunne difor også nemnast her. Men kanskje berre dette:

Olav undrast stundom om dei med åri ville nå ein alder då dei heller ville lese boki om seg sjølv.

33. Olav ordnar biblioteket.

Fysikkbiblioteket i Gamle Fysikk.

Olavsgutane sette seg på lesesal på biblioteket på Fysikk, for å lesa fag, eller berre låtsast som dei gjorde so. Der var det mykje bøker oppetter veggene, og ei stor hylle full av blad. Men alt synte seg å vera berre fysikk, og knapt noko anna. Etter dette sjokket gjekk dei straks til bibliotekaren, og klaga seg, og sa greitt i frå at dette vart for einsidig kost, og at Donald Duck & Co var det minste eit bibliotek laut hava, for å kalla seg sovori. Men som alltid når dei prøvde seg med smålåtne framlegg og kompromiss av noko slag, vart dei møtt med lite skjønsemd.

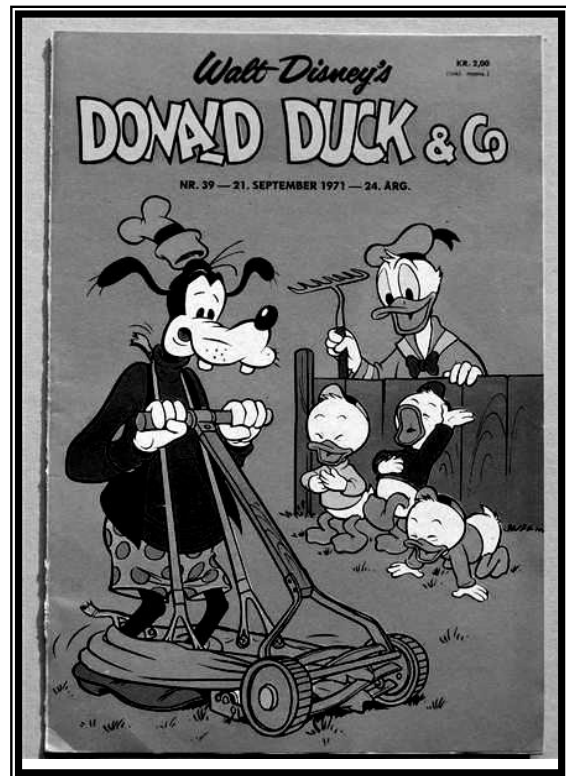
Olav let då straks gjere sparebyrse til å skruva fast, skrangla dei so i hop til fyrste bladet, og hørtok og oreigna ein eigen leseplass for Donald, der det vart limt og slegi fast at det kosta ti øre å studere, pr. nr. og kontant betalt. Gutane gjorde óg Donaldkomité til å forvalte denne kapitalen; til å kaupe inn nye blad etter kvart, og binde deim inn kvar gong årgangen var full.

Og i alle år sidan var der Donald å finne på Fysikk, som soleis etter dette kunne briske seg med endeleg å hava eit retteleg Bibliotek. Men når no det nye tusundåret stend fyrr døri, skal du

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

vite at Donald stend der ikkje lenger på sin gamle lesesal. Soleis gjekk dette til:

I auditorium F5 der sjølv R&B ein gong vart skipa, sat der alltid sidan att i veggune ein eim av skulk og fri og Olav. Og som åri gjekk vart det meire heller so enn mindre, og ingen likte undervise der, avdi tankar sveiv så lett på leit; mot stikkekast og sol. Gav då til sist seg Fysikkrådet ende over, og studentane hørtok dette rommet, og reiv ut alt som var, og reidde det til pauserom for sjølv seg. Stend der nyoppussa no difor rause kjøkenkrok og sofaseng og mang ein godan stol, med eit heilagt bord i kroken på F5: Der råder Donald no, med tome flaskers pant som stødig finansbasis, styrt av sin faste komité.

Sjølvaste Donald 21. september 1971, til åtgauum og gaman på Fysikkbiblioteket.

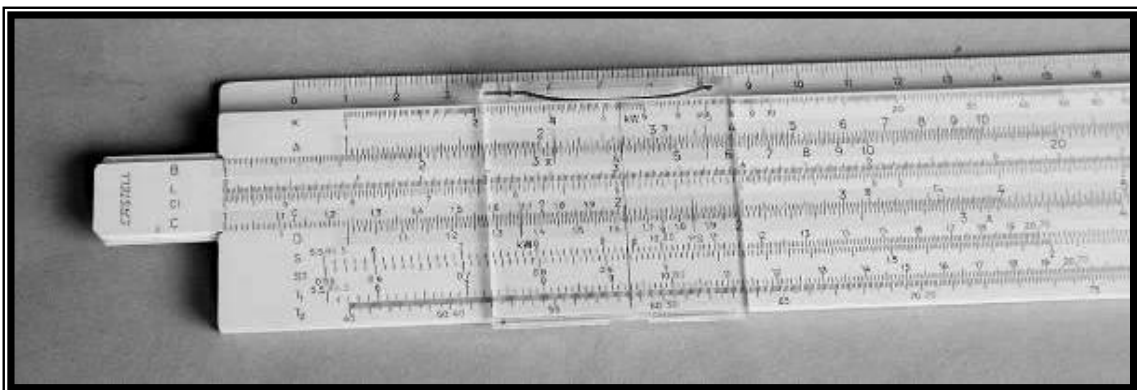
Donaldkomitéen lever. Den leve.

34. Olav bergar liv.

Olavsgutane kunne som sagt på skidom renna. Eingong kappast dei knivande kjekt i Bymarki, fem storkilometer seier R&B-soga, og det var mykje unna bakke både lenge og vel. Sidan vart det like mykje upp att og bakke i mot, og vel så det, for å koma tilbake. Der gjekk dei fleste forbi dei siste. Rolf VillmanN Pettersen kom der på villstrå og leita lenge i ville skogen. Då kom Olav til han i eit syn og roa og rettleidde honom attende og i mål, men då hadde arrangørane dei kalla seg alt lenge sidan pakka saman og fari sin veg, og VillmanN laut soleis sjølv ta tidi si. Men soleis gjekk det óg til at Kjetill Guten-med-Røyken Østgaard ikkje vart sist likevel, nett den gongen.

35. Olav let det plingje.

I dei dagar var ein sivil ingeniør utan reknestav for kjønslaus å rekne. Galdt det då, sjølv sagt, å hava den lengste. Fann då sume ut til slutt at det var enno tuffare å bende han dubbel; soleis vart skaleringi kløyvd i tvo, og talet 3,16227766 kom inn i livet deira. Dette vart óg dubbelt spanande, avdi no alle utrekningar fekk tvo svar, eitt uppe og eitt nede, og ein kunne fritt gisse kvar det rette låg. Men i menns miljø var det like høvt å vere den raskaste; stilt opp mot veggen av 3x6, drage staven kjapt og straks gje svaret 19, og var ikkje dét godt nok, 18,2 for å vere heilt nøyaktig. Den sat.

Reknestaven! For å vere heilt nøyaktig.

Kom då Runge Kutta og Predator-Modifier-Corrector hans Hamilton aulande fram i eit fag kalla Numeriske metoder. Aldri låg vel auditoriet meir aude enn då, men øvingane var obligatoriske. Då var ikkje lenger gamlestaven god nok, på salen stod annan teknologi og venta: På kvar ein pult var ei liti symaskin plassert, med sveiv og alt, og noko tal attåt. Sveiva der Olavsgutane ovende høvt, og når dei hadde soleis gjort ei tid, sagde det brått: "Pling!" Dette skulle liksom tyde at dei hadde sveiva ein runde for langt. Men Olavsgutane tykte det var stor skam å snu, og dessutan mykje meir gaman å plinge meir. Soleis kunne heller ingen høyre kven av ein sjølv eller einkvan grannen som laga kvart plinget. Pling!

Då gutane var vél utsveiva, hadde dei stint med ovlange tal å levere. Men sume udjerve sneik seg yvir til Fysikk: Der stod eit enno hævare under, og heitte Kalkulator, og fylte eit bord og vóg sine femti kilo, og var ny, og hadde ekte elektroniske tal som lyste gulraudt ved skumring, og eit komma som kunne flyttast. Svarei

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

som der kom ut, var ofte ikkje so hæve, men dei var rette. Drøymde då ein og annan om å bli numerikar og kanskje få seg slikt eit underapparat, når ein vart retteleg stor og rik nok.

Men dei meir nøkterne tykte pling var meire morosamt.

36. Den store skogplantingi.

Om no sume av Olavsgutane raudna noko til etterkvart, var det likevel ikkje i same lét eller lei. For det var eit spraglut fargekart å velja i: Knudrut og ulendt ligg særstand-punkti i røys der ute på vinstre fløyi, og ikkje lett å fote seg for den som vil stande støtt politisk. Då no alle flokkar og fraksjonar hadde samla seg kvar og ein for seg, og funne seg bokstavar med parantes eller ikkje ettersom dét trongs, stod ein og annan eismal att. Desse laut då laga seg ein organisasjon kvar, og samla sidan alle desse organisasjonane i ein stor føderasjon kalla Føderasjonen av revolusjonære anarkistar i Trondheim. Fire eller fleire R&B-arar gjekk med der ei tid, men då det sidan vart møteplikt, og dét etter klokka endåtil, nokon færre. Likevel kan det hende dette var største partigruppa som vart bygd mellom Olavssonene i dei åri, om ein no ikkje røkjer etter korleis dei skåpkristne røysta.

Slikt organisasjonsarbeid tok mykje tid for alle, soleis au for Farat, men om sider vart det stunder til å gå ut og driva litevetta politikk, óg. Det galdt då for alle å finna seg ei sak der dei kunne synast. Dette var i dei åri då rivarar og røvarar rådde i Trondheim: Møllenberg skulle sanerast, Bakklandet bli ein seksfelts motorveg, harde slag stod om rivingi av fengselet på Vollan, og hardast om Høgskolebakken 8: Byen var truga.

Men ingen tenkte på småfuglen, lell. Fekk dei då hjelp av Farat til å laga seg flygeblad, til å krevje kvist og grein å sitje på, før alt kom under asfalt. Og liti furu vart so henta or Heimdalsmyri, med noko rot og jord. Det gjekk då fort å vippe opp tri brustein midt i trelause Nordregate, plante furui der, og springe før enn politiet kom. Og dei kom gjerne fort i dei åri, med stor bil og bart, og spurde bryskt om nokon åtte dette treet. Ingen svara, og dei mælte so: "Da tar vi det med!" Og heiv det inn i bilen, og køyrde det på stasjonen.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Men soga om det arresterte treet gjekk om heile landet, heilt ut i provinsavisene nedi Oslo, til Dagbladet og kva dei no enn heiter.

Denne aksjonen kunne synast noko fåfengt. Men Folkets kraft er stor: Der det vesle hólet låg att etter anarkistane i Heimdalsmyri, heldt folk fram med å plukke skog og grave, og rydde plass, og sette sidan Norges største shoppingcenter der og kalla det City Syd, og flokkar seg i dag der, og fyller sine behov og bereposar.

Fredelegare ligg då Nordre no, med utepils under tunge lauvtrekroner.

37. Olav likar lab, men.

Innimellom var det mykje lab.

Noko kalla dei kjemi: Alt fyrste hausten vart det labsprit der å få, fleire cl til kvar. Dette var ei ovstor ære, tykte gutane, kjende seg straks mest som studentar alt, og alt for verdefulle dråpar til å søle bort på laben. Tok dei difor med sine dosar til Bodegaen under Samfundet og leika seg der, og let han lysande brenne over jakkeslaget, eller smaka litevetta, endå denne drykken vart dei heller brut og lite sec. Tunna og spylte dei då med øl, til ingen gådde at Otis Dengong-Snillgut Ottestad vart borte for dei og kom ikkje att. Det gjorde han omsider uti fjerde timen neste dag, og var då heller bleik, og det skal ikkje snakkast meir om dette.

Noko kalla dei kjemi: Kvalitativt var det ukjende stoff å finne, men det Ukjende skræmde ikkje lenger bause Olavs-gutar, og fall dei soleis mykje lett. Dei fleste fann fort fem, men sume streva fælt med å få til fire, og det med noko lausgissing attåt. Den som vitass var sagde då til at ingen hadde fengi meir enn tri; dette tyktest gutane mykje småtenkt og heller uraust. Kvantitativt vart det noko verre, og dei streva lenge. Kjem då langt på dag Gunnar du Godaste Sletvold ramlande innom, og fær høyra alt dette. Let han då pipettune urørde, spør sine sidemenn bae kva tal dei munde hava fengi, reknar kjapt snittet ut på ein lapp, og leverer og gjeng straks derifrå. Soleis kom Gunnar nærast svaret av alle, og vann denne tevlingi.

Tevla dei óg kvasst i ei anna øving i kjemilab, som heitte brekkasje. Då året var omme og utrekningi endeleg kom, synte det seg at det vart Joh's Glepphand Bremer som her sopa til seg ein knusande siger. Han hausta mykje ære og ovund av dette.

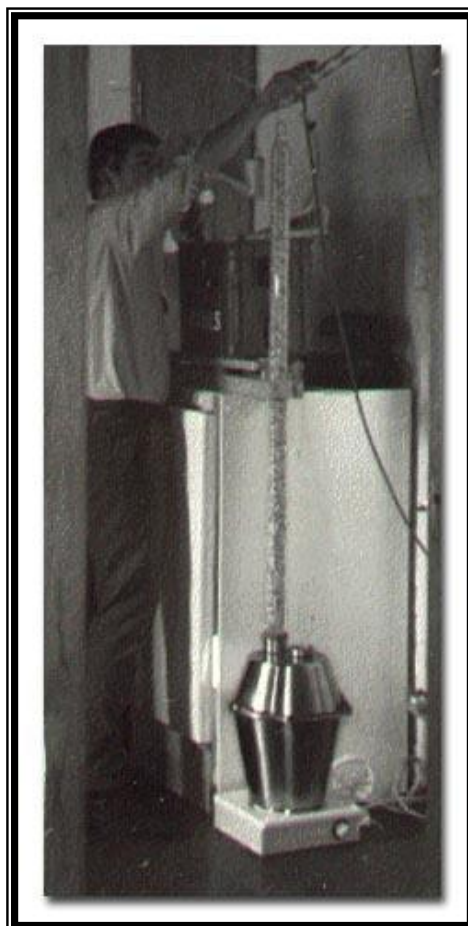
I fysikklab var det ofte mang ein knapp å skruva på, og det galdt alltid å prøve så mange som råd var før det kom einkvan vitass og lét ille, og stogga dei, og stunde over all den dyre apparaturen som no var øydelagd. Og sagde at ein alltid skulle lese oppgåveteksti fyrst. Men slik låk og udjerv tale let Olavsgutane sjølvsagt aldri gå innpå seg.

Men at slik gaman skulle kunne mælast ut i meter og skalerast etter karakter – so langt tenkte ingen.

Kjem so storprofessor Sverre Styrkaut Westin inn i soga. So er sagt, at då Gamle Fysikk laut pussast opp, var det Sverre sjølv-eine som prøvesat kvar skål og blyantmerkte av der dorullstativi skulle skruvast fast. Alt dette var no vél gjort, og gildt vorti, og det var mindre att å ta seg til. Då det stunde mot sumar og studentane vel var farne heim, tykte Sverre Styr at det no kunne høve vél å putte einkvan labkarakter inn i studieplanen då den kom til korrektur: "For eg hev slikt å gjere," sagde han.

38. Det store karakteroppgeret.

Olavsgutane og dei hine lika dette lite då dei kom att om hausten. Men ingen hørde på dei då, og slett ikkje dei tri storprofessorane som enno rådde, og som alt var noko lei alt som skjeggstudentar sa og var, og tidi som på alle måtar var or lage.

Gunnar er fælände hæv i kjemi, - også heime på kjøkenet.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

Lagde seg då studentane ein komité og studerte Strassburger-tesane, og slo opp avis på vegg, og heldt store møte. Det var vanleg i dei dagar og gjekk endå an, på eit vis.

Men då det heller ikkje hjelpte, skreiv dei om dette, og mykje rettfram slik det var, i sjølvaste bladet Adræssa. Sovore hadde ingen gjort før! Og småprofessorar som Ivar Fast-i-Fisken Svare, og Birger Telegrambyrå Stølan, og endåtil elles alltid-blide Helge Mos-Fet Skullerud, og mange andre, aula ut i korridorane og oia over seg.

Organisera då studentane straks til full streik alt frå neste morgon, og sende opp eit ovstort segl som rakk alt fra Sentralbygg II til Gamle Fysikk, der det handmåla sto i illraud skrift: "NEI TIL JUNTASTYRE PÅ FYSIKK."

Då tykte teoriprofessor Per Christian Hand-i-Eine-Lomma Hemmer, som nyss storstyrar var vorten, at nok er nok. Rusla so over og slo frampå om at om no han, som styrar var, lova taka bort denne lisle labkarakteren, kunne det kanskje høve reve dette store seglet, og kanskje endå taka til med noko litevetta fysikk au, etter kvart?

Og soleis vart det.

39. Arven etter Wergeland.

Teorifysikken kom som or ei anna verd; den låg i ein stille villa for seg sjølv der ute på Gløshaugkanten. I andre høgdi stirde Bohr og

Heisenberg og Planck og Einstein og sovore folk tankefullt or rāmene på vegg; ned på einkvan slitande med seksduble integral borti tavlekroken til gaum for hine kring det store bordet, som stille togg sine knekkebrød med ost og hadde lunsj.

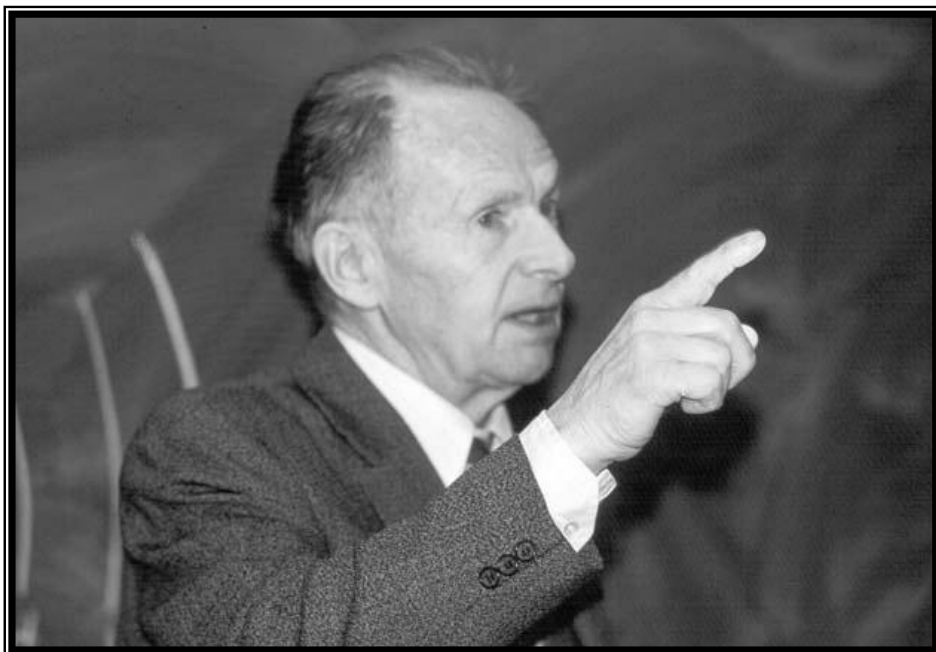
Rusla då ut derifrå den gamle heidersmannen storprofessor Harald Wergeland og skulle lære Olavsgutane kvantemekanikk. Det var ikkje lett.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Institutt for teoretisk fysikk. Stille stunder. Store under.

Læreboki var vél umsett or russisk, men papiret i ho var det ikkje. Wergeland heldt seg meir til tavla, og skreiv allting opp der, med enkle konsonantar, "ikke for å være reaktionær," som han sa, men avdi han soleis hadde spara inn ein mang ein tavlekilometer gjennom livet. Han spara óg mykje på tavlearealet,

Professor Harald Wergeland.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

noterte smått midt framfor seg der han tankefullt stod med ryggen til gutane, som spratt i kring på bord og benk for å freiste få eit glimt av kva det var han skreiv. Eingong; dei hadde endeleg fått notert seg det meste av underlege utrekningar og teikn som fylte tavla, rette han brått ryggen, riste på hovudet, strauk det ut med svampen og sa: ”Nåja. Sånn går det når man prøver å gjøre det bedre enn Schrödinger.”

Olavsgutane la seg dette djupt på minnet, og ingen av dei freista sidan nokon gong å gjere det betre enn Schrödinger.

40. Olav slaktar Studieplanen.

Ein ovstor drake heitte Strukturkomitéen. Det var eit fælende stort uvette som ingen kunne røyve eller rikke ved, slik det elles er fortald or Meråker.

Tridje studieåret hadde denne student-tynaren laga det so, at alle dei tvisemestra fagi som fyrr var i fjerde, var vortne vakuumpakka inn i eitt i tridje. Einkvan rekna no ut at dette vart ei studielast $36vt/20vt = 1,8$ gonger større enn børi AVH-slask laut bera, og endå kom det noko investeringsanalyse attåt.

Nei takk, mælte då Olavsgutane til dette. Og fylkte seg slik dei no var vel vane med. Og fann fort ut at fysikken gjæser slik at ingen kan svelgje unna alt. Men om folk fer velja noko fritt, som or buffé dei kallar, kan det vere råd å overleve lell. Laga dei so eit fælende hævt forslag om dette, til frie fysikkval og studielast som var so låg at ho var vel til å leva med. Men mange ottast denne striden.

Arild Beintfram Botne var hovudsmann det året. Rusta med brynje og gode grunnar fór han først i utsending. Men gjetordet hadde alt gange før honom; rakk ikkje eingong å truge med streik eller noko, for alle var no fælende redde Olavs gutar og deira ry, og godtok dei straks alt som kravt var.

Soleis sprakk Strukturkomitéen som troll for sol.

Sume totte då det skulle vori kravd eitkvart meir. Men Arild skal i ære minnast dette ovstykket.

FORSLAG TIL MOBILISERINGSGRBEID OG MOTEPLAN FRAM TIL 1. MAI.
for FFF-gruppe ved fysikk

Det er nå bare to uker igjen til 1. mai. Mobiliseringa har kommet seint igang. Det er satt en målsetting på 2300 til toget og det er større enn noengang før.

Skal vi nå målsettinga må vi "kaste bagasjen og sette maskineriet igang". Det er gruppene som er mobiliseringskjerna til toget og skal vi nå målsettinga må vi som gruppe sette en målsetting for hvor mange vi kan mobilisere til toget, ikke bare til UMT-seksjonen.

Mobiliseringa skal starte med underskriftstiltakene.

Vi har begynt å skrive en løpeseddel. Den beregnes ferdig til tirsdag. Målet er at den skal spres til alle ved fysikkseksjonen og andre kjante ved UMT. Den må spres tirsdag og onsdag i uke 16 samtidig som det skal samles underskrifter.

Vi skal legge hovedvekt på å mobilisere på lokale krav/dagokvar, men ikke bare på snevre seksjonskrav. De vi mobiliserer til toget må vi diskutere samorg toget og sk. (Vis til SV's praksis - skal ~~over~~ helga for en argumentsamling)

Alle vi kjenner må vi for til å gå i tog. Bruk helgens og avsett tid hver dag til å diskutere med folk. Vi arbeider 2 og 2 sammen for å hjelpe hverandre til å gjennomføre dette.

Må planlegge frokost 1. mai slik at usikre folk kan sløpsest seg til toget.

MOTEPLAN

Tirsdag 19. kort hunch-møte: Planlegging av utdeling av løpesed

Onsdag/torsdag: Kveldsmøte; Lokaleparoler - seksjonsparoler:

Jøke 16: Del ut FFF-sentral løpeseddel ved hovedbygget om morgenen (2stk)

Lørdag 23: Stei på FFF-stand i byen tid: 10-14

Søndag 24: Parodemaling 10-15

Mandag 25: Stort FFF-møte i Folkets hus: Alle bør gå + familie andre.

Onsdag/torsdag: Kveldsmøte: Plattform FFF = Samorg toget spesielt to oppSV

1. mai: Frokost for toget.

Hele skola skal vi samle underskrifter; selge støttekort og merker. Alle vi grappa bør/skal gå med merke.

FRAM FOR EI BREI MARKERING AV 1 MAI

ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN.

lukke til.

Fagleg studentFront ved Fysikk var FFF-fælende flinke,
- med frukost og førstema i og anna!

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

41. Olav fer i Austerveg.

So kom det året Olavsgutane for i Austerveg, og i skrivande stund er det enno største ferdi dei hev gjort, og mangt og mykje hende då som her lyt forteljast. Tore På-di-Side Godal hin Gode fylgde sjølvsagt med som overdomar, høgverje og maskot, og for å gjeva hell og mekanisk styrke til ferdi.

Helsinki Olympiastadion; der leika dei R&B over raudan tartan.

Vel komne til Suomi toga dei inn i Helsinki og tok Olympiastadion der utan motstand, anna enn noko nettinggjerde. Raudan tartan dekte banen rundt, og leika dei straks R&B-leikar der, og alle persa storveges. Taut det då etterkvart fram or krokane finnar og anna som prata mykje pärkälä og ymist sovore. Sidan vart det sauna.

Men det skulle snart synast at ikkje alle var enno utsprungne: Då toget seinare stana i Lahti, var det alt varmt på dag, og Per Turist or Teigen hoppa av heller ukledd, i R&B-trøye og stuttbrok berre, einast med noko småmark i neven for å kaupe seg finskedrykk. Før so toget straks vidare. Gutane drøfta då lenge kva ein no skulle gjere med leivningane etter han Per; passet og pengane og

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

klædi og kufferten, som au hadde høyrte han til. Og sume ville lute det ut straks, og sume ha det til tuskhandel med russen, og sume hive det av toget avdi Per nok kom etter etterkvart. Men då toget atter stana ein time og hundrad-og-firti kilometer seinare, i Vainikkala dei kalla, kom Per Maratonmannen Teigen lett luntande fram forbi toget, og var knappast sveitt.

Fælttest då alle russarane som der var, for kva folk som no var på veg inn i landet. Og grensestyrkane vart straks varsla.

42. Det magiske bladet.

Medan alt dette hende, hadde Lars Nyfiken-Blå-berg kaupa seg blad i Helsinki; det heitte Fib-Aktuelt og hadde gilde fargar i bileti, men heller lite tekst, og var soleis noko udrygt, og han heiv det deretter i papirkorgi.

Aura det då brått russestyrkar og grensetollarar inn i toget, ansa korkje sprit eller sigarett eller anna manns gaman, men grov etter bøker og biblar, og fann so dette usæle bladet som ingen lenger eigde. Då vart dei so fælende langolme at Lars Lesar laut til slutt seia det som det var. Dette var mykje uvant for dei at folk gjorde, og vart han då straks arrestert og førd i politivogni og fekk der alvorsord og papir og paragrafar ausa yvir seg. Men fekk han til slutt gange laus, og trudde no bladet var ute or soga.

Fib-Aktuelt 1971; var där. Lenge.

Det var det au eit bil, til gutane veka seinare var på heimveg og det var midnattstog og alle sov. Kom då tuslande tollarar og banka kvar kupédør inn og spurde etter han Ljars, avdi ingen våga seg på etternamnet, og i klypa heldt dei dette bladet som no

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

var heller fillut. Lars Bladmagnet freista då atter på alle dei språk han kunne forklare at det eingong vel nok var hans, men lenge sidan lesi og kasta, fleire gonger til og med. Gjekk dei då vidare og banka etter Ljars, til Lars Bladsamlar til slutt laut ta imot det likevel, so folk endeleg fekk nattero. Først atter i Helsinki fekk han då endeleg hivi dette gandkasta bladet som var so nærsøkt, i papirkorg, og lagde til slutt ein stor stein over.

Sidan kom det ikkje oppatt meir.

43. På handelsferd.

Endeleg komne inn i russarlandet, kunne handelsferdi vel ta til. Men då synte det seg at dei rakk ikkje spørje eingong, utan straks var det folk rundt dei som ville kaupe kledi or kroppen deira, og kva som helst anna. Og helst slik hæv R&B-skjorte som gutane sjølve bar, men so djupt i vanære sokk ingen av dei, endå eitkvart anna plagget nok bytte eigar etter kvart. Og alle sagde: "What you want to sell?" og spurde kvar slike staute gutar kom frå, og då Olavssveinane svara Norvegia, som ikkje er ein ost men landet vårt på rett russisk, brast det so for ein russar at han ropa ut: "Oh, I love your group!"

Men Even Imperialistagent og Undergravar Førland samla størst åtgaum og fylgjeflokk, avdi han aldri handla, men i staden raust auste ut norske einørar med ekorn på, til alle som der var. Dette gav dei ville grillur, slik lettvent å få penning mellom hendene, og kvad då alt folket, og det med balalaika attåt:

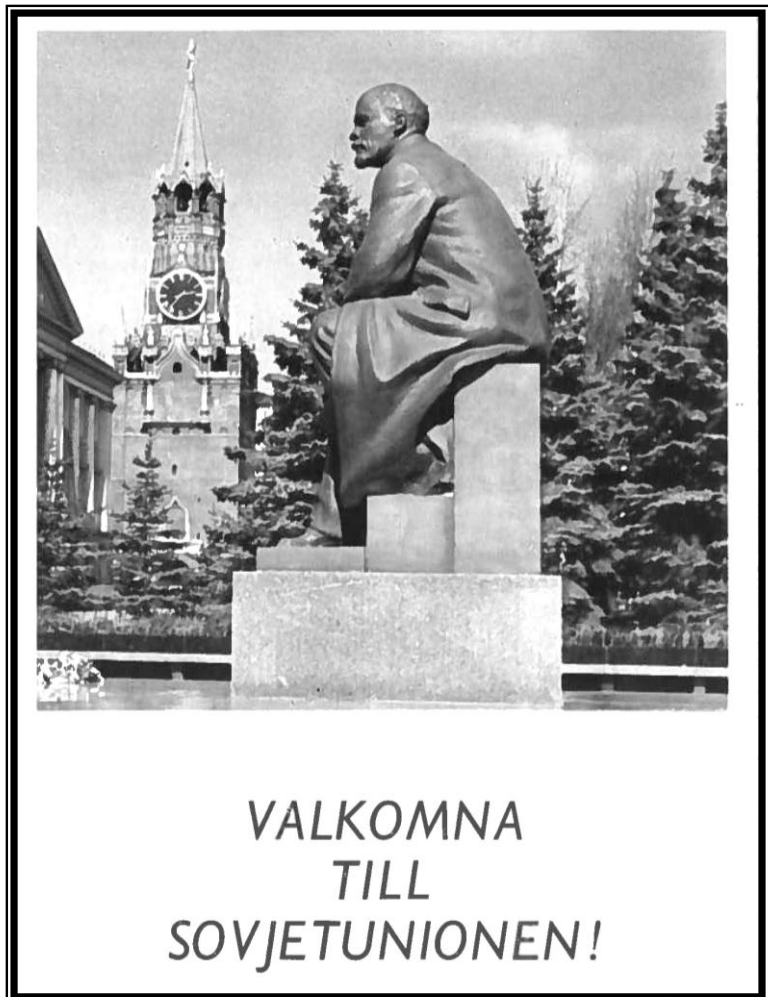
Sådan är
kapitalismen.

Slik tok dei styggeleg i miss. Og dette skulle sidan bli Sovjetunionens bane. Men ingen hugsa då lenger kven som retteleg skulle hatt skuldi for at det gjekk som det gjekk.

Til so lenge naut difor alle turen, og kvar gong inturistbussen kørde vidare, vinka hine gutane alltid venleg til Johannes Just-

in-Time Bremer som stod att og undrast og myste etter brillene han kvar gong just hadde lånt og mist.

Då no alle var vél utselde og over fylte med rublar, laut dei óg prøve bruke noko av midelen. Det synte seg vere mindre lett: Gjekk dei heile Gum rundt, som er største stor-magasinet som i sjølve Mockba finst, utan at det minka mykje. Endeleg fann dei ei eiga avdeling med sjølvaste Lenin som byste, og inkje anna, og det i alle storleikar og metall og anna materiale som kan spikkast til til sovore. Kjøpte mange seg der souvenir å taka heim.

Lenin grundar på kva ærend Olav og dei no kjem i. Or Intouristbrosjyre 1971.

Då dei endeleg lærde lesa seg fram til Pectopah, rulla rubelen lettare, som sidan vert fortald. Men på heimveg var det enno mykje rublar att då siste stasjon vart meld, og at dei var det strengt ulovleg taka med over grensa, endå dei verdlause var på hi sida. Kaupte då Olavsgutane iskrem for alt som att var, og åt sjølve over metta, og sume noko meir, og delte endå ut raust og flust til undrande russarar, som slett ikkje kjende til slike marknadslover.

44. Olav gjeng på Pectopah.

I russarlandet Store Svitjod som hev havt så mange namn, ligg óg store stader som sumtid skifter sameleis. Lenin og Sankt Peter

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

deler der ein by dei bytest om å kalla sin. Hovudstaden heiter Mockba, og ligg meir i ro. I baa desse byane fann gutane flust med Pectopah, og hadde det ovende gildt der.

Men som alltid gjeng gjetordet snøggare enn mannen, og da eingong eit smådusin av gutane på Pectopah hadde fengi seg mat og alt som dertil trengst av ufast føde, fylte den som dreiv staden like godt inn heile menyen sin på rekningi, med noko duplikat attåt, og tenkte

Ein hovudstad kalla Mockba; Kalininskij prospekt med Comecon-bygnaden.

soleis lette dei for litt av rubelbøri. Men slik småmeint åtferd er so tvert i mot all rause Olavs måte, at gutane sette tverrfot ned, og let han truge deim med politi, og KGB, og andre bokstavkombinasjonar heile russaralfabetet ut, før dei betalde for den tridjeparten dei rettnok hadde havt i seg, og gjekk roleg derifrå.

Sameleis hende det på bar, som noko meir luguber var, men og difor meire morosam, at gutane let seg loppe og liksom lure til å kaupe kaukasisk konjakk til stive yvirprisar. Vel fått dette glaset i handa, bøygjer Truskuld Olavsgut seg ved baren mot russardrosi som heng attmed, og segjer venleg daglegdags: "It is very expensive here." Flagrar ho då vippene og smiler tilbake: "Me? Oh no."

Meir eksotisk var det stundom vitje innom fine storhotelli at dei hine; ingen oppkledd i uvestleg skjorte og jakke slapp der inn. Nei, dongerifillur, joggesko og utvaska T-skjorte laut det vera. Og i baren på Metropol nytta det lite med rubel, ekornøringane hans. Even rakk heller ikkje langt, der kravdest det \$ og anna som rettvestleg var. Sovore hadde gutane au, kaupte dei seg difor skruvjarn og annan vodkamat. Prisane var alltid odde, so om ein

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

bad om det, fekk ein greitt vekslepengar att, men alltid i ein annan valuta, helst tvo eller tri. Dette var so interessant at gutane straks slutta gjeva driks, og heller tok eit målefysisk studium av bartendervalutakursfluktuasjonane i staden. Vart dei då noko ustabile, endåtil heller nølande etterkvart. Glade gjekk gutane derifrå med lommune fulle av ovmykje lire og pesetas, og franc og mark og anna av mange ulike slag, med einkvan odde cruzeiro eller svänsk femtioöring innimellom.

Men fekk dei det sidan meire stritt då all framand valuta måtte deklarerast ved grensepassering heimatt.

Lynkurs i russisk; det du treng: Ресторан ↑ Бар ↓.

45. Xippietid.

Dette var i dei dagar då blomeborni enno flagra yvir jordi, og maka der mykje love og lite war. Men i Sovjetstaten var ikkje denne tidi komi svært langt, ikkje minst avdi dei der i landet reint hadde gløymt av h då dei maksla seg eit alfabet, endå so ovlangt og lydraust det er. Og då var det ikkje lett å vere hippie. Laut dei difor prøve seg med x i staden.

Då Olavsgutane kom, og dét vél tilgrodde med hår og skjegg, som mange av dei no var, flokka det seg difor mang ein russaraspirant kringom dei og spurde med uro og von i røysti: "Do I look like a xippie? Do I look like a xippie?"

Men ingen av dei hine gutane var so ovende vel nedgrodd som Tore Troll frå Bye. Sjølv om han tok sin venleiks ideal meir or Kittelsen enn Kalifornia, flokka russar-xippiane seg kring han som småsporv kring stor hestelort. Ikkje minst rett bak Bolshoj-teateret i Mockba, bortanfor den store Gorki-parken, var Tore mykje populær i varme sumarkveldar, der staut russarungdom blygt framåtbyygde kviskra: "What you prefer? Boys or girls?"

Men på stræti i dagslys var det ofte eldre generasjonar som tende til ved synet av Tore Tilgrodd, og det vart soleis ein ny Olavs-leik å gå tretti meter bak han og nyte korleis alt Mockbafolket der på prospekt snudde seg og peika, og unggjenter fniste, medan gamle babushki vart meire blank i augo. Og ein ovgamal patriark or Rasputintidi lyfte høgtidsamt på hatten, då han endeleg no etter seksti år fekk sjå det var von om ny rekruttering.

På heimveg vart det likevel noko annleis. For då dei gjekk i land på Stokkholmen, stod svenske syndarar og tollarar klar med batong i hand og pistol ved lend. Og hadde nyss gått på hippiekurs hjå Interpol. Plukka dei seg straks ut Tore Hårfagre og kufferten hans.

No var det mykje interessant å røykje på hjå russarane som slett inkje hasjisj var. Hadde då Tore Roleg samla seg tjuge av dei underlegaste sigarettmerki som der var å finne, i gråpapir og anna eksotisk emballasje. Men då kufferten alt var full, laut han presse desse pakkane ned i skor og sure sokkar og kva hólrom

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

han enn fann. Dette vart då fysnemat for Svänkska Tull-etaten: På fyrste pakken stod der DRUG i klår tekst, endå det rettnok var berre ein hund på bilætet. Og dei grov vidare med auka blodtrykk. Då dei omsider var komne ned til Kλa ▷o÷pac▷e▷c, med sine byrgt rykande fabrikkpipur som me alle kjenner so vél, tok tvilen til å krype innpå.

Tvo timar etter gav dei upp, og det var då lite att av svenskane; mykje låg som sveitte over golvet, og sumt gjekk upp i schit og anna sverjing. Medan Tore Nordmann Bye, som no hadde fengi tridobla bagasjevolum til atterpakking, var like blid som alltid.

Etter dette vart Svea Rike aldri heilt som fyrr, og det gjekk jamnast tilbake med dei, i økonomi og anna. Tok dei au til å tapa støtt i skidspel og sovore, så fram det var ein nordmann med. Og banna dei alltid denna norrbaggen och oljan. Sume undrast enno kva som starta denne allsvenske kneskjelven. Men Olavsgutane undrast ikkje.

46. Olav på Dynamo Stadion!

Etter å ha hava havt slik hæv oppverming på finske Olympiastadion, stod no sjølve den store Lenin Dynamo Stadion i sjølvaste Mockba for tur. Men då Olavsgutane fylkte seg der, aurde og krydde det brått fram spreke og kaute russar av alle slag og kringsette dei.

Sume segjer dette var avdi gutane kanskje hadde gangi noko gali, og slett ikkje var på rette Dynamo, men derimot meir komne mot den allsovjetiske Idrottshøgskulen, men slikt er ikkje alltid sætande. Nok om det, mykje hævt folk var det der, endåtil bror hans Valerij Brumel, som var brytar, og heitte soleis Brumel han óg. Sluggaren måltok han då straks med augo, takla honom so i tankane, og gjekk ut i sin tankwingposisjon og venta roleg der. For skrytte og kytte og baud dei til mannjamning i idrott av kva slag som helst, gjorde denne bause russarflokken!

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Fotballaget til R&B før ↑ og etter ↓ dei spela skjorta av Sovjetunionen på Dynamo Stadion. Eller i det minste av eit spontansamanraska lag av fektarar og brytarar frå Idrettshøgskulen der i garden, på eit treningsfelt nokså nær Dynamo Stadion, Moskva.

Det vidgjetne Dobbelhoppet i Moskva.

Stod då Erik og Einar straks fram og gjorde sitt allgjetne Dobbelhopp, med smil og splitt og stautan S i stil, slik det alltid sidan lever i menns minne. Då vart russarane fælände fælne, og vonlause og vonbrotne tokka dei seg attlengs attende.

Soleis og sameleis tapte dei óg 0-2 i fotballkampen som der fylgde.

Enno hev ikkje sjølv Drillos dei kallar seg gjort seg slik ei bragd som Olavsgutane i utlegd den gongen.

47. Olav ser på ljusbilæte.

Vel komne heimatt til Gamle Mor landet, og då sumaren vel var over, kalla Olav dei saman til attersamling på Singsaker Studenthjem. Alle hadde då med seg alle sine ljusbilæte or Austervegferdi, vakre og anna, og vodka attåt, det som enno var att. Og det vart heller seint, og sume noko overeksponert.

Såg dei der sine ljusbilæte. Sidan aldri meir.

48. Olav skriv i avisi.

Då dette vél var gjort, var det enno mykje ugjort att å finna på for Olavsgutane. Store bragder venta heime óg: Holmenkollstafetten stod for tur.

Men då arrangørane fekk nyss om dette, vart dei so ovende redde, at avlyste dei straks heile dette årvisse arrangementet. Sovore hadde aldri hendt fyrr!

So stort var Olavs ry.

Sette han seg då ned og skreiv brev, sjølv-eine, til største avisi i landet, som sume kallar Tante, men som heiter Aftenpoften. Taktisk som alltid byrja han varsamt og sette til tittel: "Var det riktig å avlyse Holmenkollstafetten 1971?" Derunder gjev han so svaret, sjølv:

"Vi," seier Olav V, "er et årskull på ca. 40 fysikkstudenter ved NTH som har dannet en idrettsforening med det formål å få aktivisert flest mulig på koffertplanet. Alt fra tidlig høst satset vi på deltagelse i Holmenkollstafetten 1971, idet vi håpet at oppgaven kunne bli et samlende mål for klassens idrettsaktivitet. Det var ikke mange av de 40 som hadde drevet aktiv idrett tidligere, så vi satte i gang med trening to ganger i uken for å kunne stille et brukbart lag."

Vi," seier Olav V, "satte opp ukentlige ranking-lister og oppslutningen på treningen ble efterhvert meget god. Nå har vi også fått bevilgning fra Studentsamskipnaden i Trondheim som støtte til vår aktivitet. Men Holmenkollstafetten er nå altså blitt avlyst, og dermed forsvinner sesongens store og aktiviserende mål."

"Det," mæler Olav T, "må vel antas at det er en mengde klubber og foreninger som er i samme situasjon som oss. Holmenkollstafetten er jo en oppgave som kan samle et lag til innsats og virkelig skape grobunn for et godt miljø. Bør ikke arrangørene av "Vårens vakreste eventyr" føle et ansvar overfor

Var det riktig å avlyse Holmenkollstafetten 1971?

Vi er et årskull på ca 40 fysikk- studenter ved NTH som har dannet en idrettsforening med det formål å få aktivisert flest mulig på koffert planet. Alt fra tidlig i høst satset vi på deltagelse i Holmenkollstafetten 1971, i det vi håpet på at oppgaven kunne bli et samlende mål for klassens idrettsaktivitet. Det var ikke mange av de 40 som hadde drevet aktiv idrett tidligere, så vi satte i gang med trening to ganger i uken for å kunne stille et brukbart lag.

Vi satte opp ukentlige ranking-lister, og oppslutningen på treningen ble etterhvert meget god. Nå har vi også fått bevilgning fra Student-samskipnaden i Trondheim som støtte til vår aktivitet. Men Holmenkollstafetten er nå altså blitt avlyst, og dermed forsvinner sesongens store og aktiviserende mål.

Det må vel antas at det er en mengde klubber og foreninger rundt om i landet som er i samme situasjon som oss. Holmenkollstafetten er jo en oppgave som kan samle

et lag til innsats og virkelig skape grobunn for et godt miljø.

Bør ikke arrangørene av "Vårens vakreste eventyr" føle et ansvar overfor disse lagene? Selv om det er tradisjon at stafetten har start og innkomst på Bislett, er dette ikke primært for deltagerne!

Det er opplagt at et arrangement som Holmenkollstafetten (med mindre endringer) vil få stor oppslutning. Det er et håp at de ansvarlige vil revurdere sin beslutning og forsøke å dekke dette behovet. Vi har hørt at Lille-Bislett, St. Hans haugen og Frogner Stadion har vært vurdert som alternativer til Bislett. Særlig det siste finner vi meget attraktivt, og ville veldig gjerne få svar på hvilke problemer som må løses før et slikt forslag kan realiseres.

Behovet for en storsamling av landets idrettsklubber har gitt seg klart uttrykk i deltagelsen i Holmenkollstafetten. Vi tror ikke den vil tape noe i anseelse om man legger den noe om bare for ett år. I håp om at det kan bli en masse-mønstring i Oslo til våren fortsetter vi treningen.

Olav Graathun

Olavs vidgjetne Lesarbrev i Aftenposten.

disse lagene? Selv om det er tradisjon at stafetten har start og innkomst på Bislett, er dette ikke primært for deltagerne!”

”Det,” mæler Olav T, ”er opplagt at et arrangement som Holmenkollstafetten (med mindre endringer) vil få stor oppslutning. Det er et håp at de ansvarlige vil revurdere sin beslutning og forøke å dekke dette behovet. Vi har hørt at Lille-Bislett, St. Hanshaugen og Frogner Stadion har vært vurdert som alternativer til Bislett. Særlig det siste finner vi meget attraktivt, og ville veldig gjerne få svar på hvilke problemer som må løses før et slikt forslag kan realiseres.”

”Behovet,” konkluderer Olav G, ”for en storsamling av landets idrettsklubber har gitt seg klart uttrykk i deltagelsen i Holmenkollstafetten. Vi tror ikke den vil tape noe i anseelse om man legger den noe om bare for ett år. I håp om at det kan bli en i Oslo til våren fortsetter vi treningen!”

So sagde Olav. 1971.

I all sin klokskap let han seg soleis aldri provosere av provokative arrangørar og autoritetar, men på eit korrekt og vel klingande aftenpoftensk appellerer han i staden rett til det norske folkedjupet og dei norske folkemassane, for å reise dei til kamp. Og responsen vart slik Olav venta; han reiste her ein storm, av innlegg og anna. Eller som ein skreiv det: ”Ja dette var et ord i rette tid! Jeg sikter her til Olav Graathuns eminente innlegg . . . ”

Etter dette hev Holmenkollstafetten aldri meir vorti avlyst.

49. Olav sprengjer sin stafett.

Olavs stafett laut gutane sjølvsagt alltid springe, til hans ære og til gaman. Men i det året dei kallar 1972 var klimaet rett særskild her i landet, og vara soleis heilt fram til godt og vel den 25. september. Sidan vart alt ved det gamle att, og var sidan soleis i meir enn tjuge år.

Dette klimaskiftet hadde gjeve arrangørane ein slags allergi, mot polletik dei kalla. Og dei var mykje sensitive, lik dei hadde symjearrangørar vori ein gong fyrr i tidi, og skvatt no straks

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

einkvan mumla "nei" til eitkvart, eller vifta flagg og det ikkje var den 17/5. Lagde dei difor eit strengt og totalt forbod ned mot all slags polletik og sovore i Olavsstafetten.

Men dei hadde ikkje spurd Olav sjølv om lov til dette.

Gutane og hine sprang so stafett, og det både snøgt og kvikt. Etterpå var det defilering på sjølvaste stadion, og alle stod stramt på rad. Men då dei spela Nasjonalsongen, og ingen soleis kunne røre seg, rulla det seg som på signal ned eit vakkert segl mellom gutane i første radi, der det klårt og beint var rita: "NEI TIL EEC". Ein kunne tru dette var lite nytt å undrast over, men blodtrykket steig no svært snøgt hjå arrangørane, avdi klokka gjekk so seint og tidi stod so stille, til Nasjonalsongen endeleg var over, og vakter og politi og alt som arrangørar var kunne kaste seg over denne raudkluten. Og fillune som til slutt låg att, var heller små.

Sume segjer sidan at dei var kanskje ikkje rette Olavsgutar, men meir or året over, dei som heldt i sjølve seglet. Men slikt er ikkje alltid sætande, og allvisst er det at Olavsgutane stod mykje nær inntil.

Og Olav sjølv var raus og mykje nøgd med dei og dagen.

50. Det vert barn av det.

Med undring uppdaga Olavsgutane at det óg fanst gaman det kunne bli barn av: Alt 5. oktober '71 kom det fyrste. Stor veggavis vart då sett opp, av Kjetill Truskuld Østgaard. Tidt vart dette Jorunn-barnet lagd i kleskorg og køyrd med trikk til R&B-fest og anna. Eller onkel Einar Duverden Nødtvedt sat barnevakt. Stundom endåtil Olav Onkle sjølv.

Etter dette vart det send ut ein stim av sperm: Melissa Klaveness og Anders Boye i '72; Ane Nødtvedt i '73; Astrid Dahl og Pål Østgaard i '74; Martin Sandbu, Shauna Klaveness og dotter Pålshaugen i '75; Hilde Tørhaug i '76; Arild Næss, Bertil Sletvold, Ida Brungot, tre blad Vatn og to småpiker Ottestad i '7x, Per-Christian Nødtvedt og Mads Boye i '76; Marte Bye, Øystein Pettersen og Lars Dahl i '77; Axel Boman, Kristian Pålshaugen og 4050 g (gut) Svinning 78; Henriette Bohman, gromgut Førland,

dotter Honne, Ole Erik Næss, son Teigen og Magnus Tørhaug i '80. O.s.bu. O.s.bu.

Olav var opp i under over sovore under. Kva kunne vel ikkje desse gutane få til! Med noko hjelp av anna-kjøn au, sjølv sagt.

51. Broderskapet brytest.

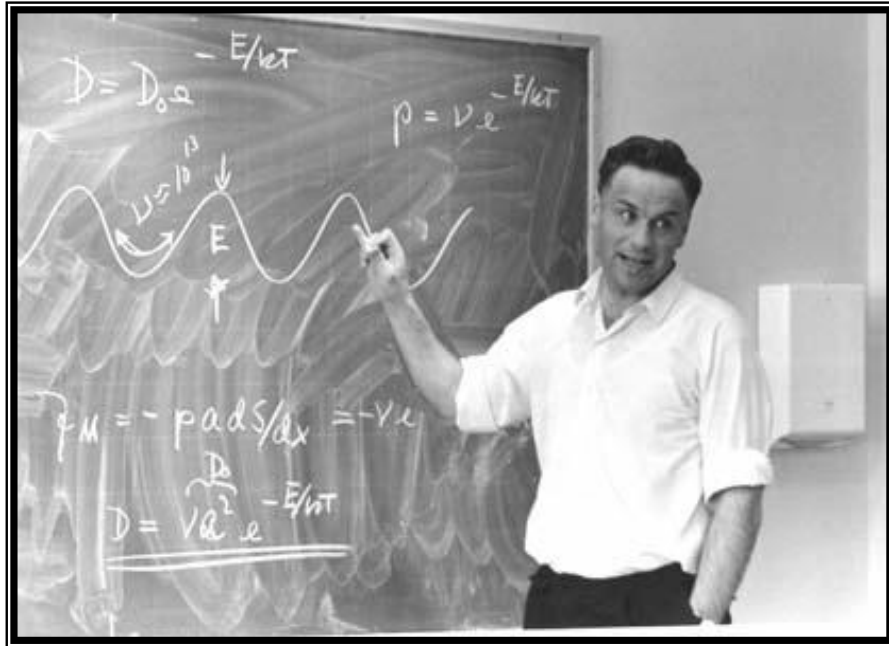
”Da alle disse frydefulle dagene omsider var over,” segjer Tolkien, ”begynte følgesvennene å tenke på å vende hjem hvert til sitt.” Slik stend det i Sjette Bok, kapittel VI Mange Avskjeder.

Slik fór gutane or Trondheimen, ut i kalde arbeidslivet, kvar og ein, noko etter kvart, avdi frydefulle studielån og sutelause studietid no tok slutt, endå dei fleste freista tøyge det so godt dei kunne, ja sume enno, og ærast skal for det. Hei Prikken!

So er det sagt, at tvo usæle sjeler likevel kom i mål på NTH-normert og departement-programmert tid fyri jól, og det var H-gjengen Svein Rettved og Steinar Reglementert, som skal få vere anonyme her. For summen av dei hine gjev oss endå nittifem prosent signifikans på at alle Olavs søner fylgde Olavs stil; at ein skal aldri bry seg alt for hardt om sovori.

Stautast, og standhaftig fast på stubben sin i so måte, stend Magnar Gravaren Dalland, som aldri let dét gange noko inn på seg at han, lik alle hine, var oppmeld til eksamen i Faste Stoffers Fysikk. Soleis gjekk då åri, og Store Bror Studie-Sjefen tikka inn sine 6,0 så fast og obligatorisk som ei klokke. Då det i utskrift fylte vel eit ark, tok fyriteljar Ivar Fastmark Svare, som åleine åtte dette kurset, til etterkvart å fæle for at dette nok kunne kome til å spøkje, både for friår og alders avgang og anna, om han ikkje denne studenten vart kvitt. Baud han so ekstra inn til eigen munnleg eksamen, men ingen kom. Baud han so inn til eigen munnleg eksamen og lova han 4,0 om han berre kom, men ingen kom. Lova Svare då burt 4,0 om han berre synte seg i døri, men ingen kom. Gjekk då Fastande Svare ut og leita og søkte honom lenge. Fann han då til slutt Magnar djupt i ei grop inni brann-tomti på Erkebispegarden, fallen mellom arkeologar som han alt lenge sidan var. Baud Svare Sveitt honom der og då 4,0 om han

berre ville kome opp or gropi. Men om kva som sidan hende, teier soga.

Professor Ivar Svare, ved godt mot.

Diplomoppgåvi var no elles siste og hardaste taket. Dei fleste let rapporten skrive på maskin; soleis var den vegen stengd for Leif Tverrvendt or Tunsberg, og han måtte til for hand. Var det då einkvan annan som óg sette seg og skreiv slik, med fyllepenn, og soleis øydela alt for Leif. Til slutt sat då Rune-Ritar Forsth med fjørpenn og blekk i hus, som i '70-ári vel var sjeldsynt nok. Det blekkhuset var slik, at det aldri traut, avdi kvar gong skrivaren var ute, fylte hine det straks uppatt-att med vørter øl or flaske, som alltid opna stod som dop attåt so hardt eit kroppsarbeid. So er det sagt, at sensor sidan mælte, at aldri hev nok ein diplom med slik ein eim av øl og bakfyll blå passert gjennom systemet.

Når diplomane no soleis var levert, tagde tause NTH vél om dette.

Brått kom det då og derimot ein anonym lufselapp i Studpost: "Du kan nå få kjøpe ringen." Dei som ikkje hadde tenkt seg trulova, skyna lite av dette; heiv han difor.

Those were the days.

52. Olavs avis.

Brått byrja åri gange fort.

Olav sat heller einsam att i Trondheimen. Gutane skreiv då sjølvsagt jamnleg brev til honom og fortalde korleis det no gjekk dei her i livet, både godt nytt og anna. Olav totte det var ovleg høvt å lesa, og store ting vart ofte der fortald.

Men riksavisune syntest sjeldan so; der heldt seg Olavs søner heller blyge, langt unna tusentips og slikt, og vart difor alt for lite nemnt. For at ikkje gutane no soleis skulle heilt gløyme av kvarandre, og all flokken slik forgå, laut då Olav late seg gjere eigi riksavis:

Railway & Bicycle Tidende og Omegns Blad vart det kaute namnet, i stuttform ofte kalla berre store R&B-krøniker, soleis óg i denne saga. Lét då Olav der samle alle sine brev han fekk, og Kjendisnytt attåt, og sidan sende ut til alles samse gaman, i regelbunden Olavsk stil: Fyrste årgang '78, andre årgang '80, tridje '93, fjerde '96, og femte er i kjømda.

Men mange Olavsgutar streva fælt med ordleggjing og slikt, kvar gong eitkvart laut krotast ned i fart då deadline for neste nummer truga, for det var liksom ikkje god bordskikk å gjere slikt før ein var nøydd og beden tri gonger. Sume gav då sumtid heiljamnt upp, og hamna då på fæle svartelisti kalla Bad Boys. Men berre av-og-til-opportunistane kom dit og høyrer heime der.

I ei anna råde, og det av edelt slag, heng dei tvert-imot-prinsippfaste, som aldri let seg rive med. Stutt og eksklusiv er denne lista: Der finn me Lonely Rider Guttorm Endrestøl or myrke Telemork, der ein mann er ein mann, fram til han opnar kjeften; born to be wild. Magnar Djupe Dalland hev i Scotia Gamle funni seg si faste grop. Og Morten Skogmus Smeby haustar åkrane kring Aker. Stend no desse tri vel Olavs hjarte nærast, når dei som ingen andre fylgjer Olavs fyrste bod; aldri for ytre press å falle.

I ei tridje råde heng so dei som gjerne lét seg rive med. Det er heller ingen tvil om kven som toppar der: Då Samaranch vart

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

kalla inn til kårings seremoni for Beste-Brev i R&B-krøniki, målbar han det soleis:

And the Decision Winner is:
(fomle, fomle)
the "Diller med forskjelligt"
Wiggo HeadBanger Holm!

Olavgutane hurra då og slo seg på skjoldane, og Arve Tellefsen braut fela si på det. Soleis vart det omplade heme, ama. Som skrivi står i den store R&B-krøniki '93.

I desse avisdaudartider tykkjer Olav no det er trygt å vite at Railway & Bicycle Tidende og Omegns Blad hev fastaste abonnentgrunlaget i landet. Og det hævaste.

Og meir makelaust kjeldeskrift kan ikkje finnast. Raust kan vi derifrå ause.

53. Øystein Raude fargar av.

Dette hende alt i '74.

54. Steinar Honnør brettar tøy.

Steinar Stomperud Huse var, sjølv-eine, vél vaksen og vitug alt som student, og trong sidan soleis ikkje skifte farge og frisyre, men heldt seg roleg feltgrøn og turrstutt bak øyro støtt. Han fekk seg dermed ógså alt i studieåri eit grundig kurs i toleranse; kvad han sidan soleis:

Min viktigste lærdom
fra NTH: Mange
rare mennesker
er bra mennesker.

Denne kompetansen kosta det sidan hine mange år å skaffe seg på eiga hand.

Mange Olavssveinar hadde alt i militæret vori, sume før og sume etter. Men alle var dei uroa over den ineffektive organiseringi der,

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

ukjende som Forsvaret var med R&B-modellen, og alt rotet som soleis vart skapt, i skåp og elles.

Fekk dei då i '78 høyre at Steinar Commandante var blitt tøyimester. Alle skjønna straks at det endeleg ville bli orden i Kongens Klede; bretta med rettkant og stabla alfabetisk etter nummer og storleik og rang.

Olav og gutane kunne etter dette sove trygt.

55. Olav i Oslo.

R&B-samling på hotell, var det ikkje på Frognerseteren, tru?

Sleipe-Leiv Kræmar or Tunsberg gjorde stundom einkvan ugod handel. Mintest han då med glede kor lett det var i '69 å lure skillingar or småborn i stikkekast og anna, om ein berre riste rett med stødige gamblarhand. Kravde han difor alt i store R&B-krøniker '80 at det vart årlege R&B-meisterskap lagd til OSLO i dette spelet, og anna. Olavsgutane tagde tolerant til dette.

Sidan vart han overkøyrd av ein Golf, og soleis smitta, og mykje handikappa; 27 seier soga. Enno i ørska kasta han då hansken og baud upp alle R&B golfarar til runde, i store R&B-krøniker '93, attåt atter kongen mellom idrottar; stikkekast. R&B-golfargruppa vedtok då i fråsegn soleif: "Den Leif. Den Leif." Sidan vart det ikkje meire sagt um dette.

56. Dagfinn Optimist gjer referat.

Olavsgutane samla seg atter til tings i Trondheimen då det leid til haustar '79. Mykje hende då, eller hende ikkje, etter som ein ser det. Dagfinn av De Siste Dagers Løvhaug laga eit storhævt referat om dette, og kvad der soleis:

Et prisverdig tiltak,
ble en fiasko.
Ingen skal kanskje
lastes for det.

Skaffet til veie

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

ost og kjeks og
potetchips til
70 - 80 stykker.

Men, hvor mange
møtte opp! Jo:
Femten! Det er så
sørgelig for lite.

Var studie tiden
i Trondhjem noe dere
aller helst vil glemme,
eller noe annet?

Ett eller annet manglet.

Tørrpraten gikk med
”hva gjør du nå” som
tema. Den muntre R&B
stemning var vekk.

Etterpå tuslet
R&B’erne stort sett
enkeltvis rundt på
galleri’ som før.

Et tilløp til samling
ble gjort i trappa,
men forsøket
mislyktes.

Det var det hele.

Tradisjonsberarbøri kunne etter dette kjennast noko tung. Men Dagfinn hadde óg mykje positivt å draga fram, for enno var ikkje alle Ol’svikingar daude: Stor ros gjekk til dømes til Peer Du-Lyver Dalberg som vinnar av stupfyll i klassisk stil i Samfundet. Djupt smikra, men smålåten som alltid, unnsagde Peer ”Noe Sigen” Dalberg seg denne æra, som skrivi står i den store R&B-krøniken ’80. Kappkvad då óg dei hine:

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Det kommer vel an på
hva en venter seg,
men så ille
var det vel ikke?

Selv R&B'ere faller
mer til ro med årene,
uten at det skulle
skremme en fra

tykte Torgeir Smukke Svinning. Men Rolf VillmanN sagde soleis:

Husk: Ting blir ikke som de engang var
- og det har de heller aldri vært
- heldig vis.

Då smól Olav og sa seg mykje samd i dette.

57. Olav let det svingje.

Småprofessor Budal heitte den store fyreteljaren som lærde Olavsgutane at alt gjeng i bylgjur, og at livet likevel lett let seg svingje, sjølv om alt ser som svartast ut. Dette vart sidan kalla Budals Metode, og gjer ein då soleis: a) Fyrst gisser me ei prøveløysing. b) So pluggar me inn. c) Den høver støtt.

Denne metoden totte Olavssveinane var fælände hæv, og sume meir enn andre. Svein Egil Vernehjelm frå Tvedt var den einaste av dei som sidan bygde landet, og soleis vart eit gagns menneske. Men innimellom og når tidi var fri nok til det, sysla endåtil han au med fysikk og anna utnytted, slik han sjølv fortel det i den store R&B-krøniki '78.

Marlene Dietrich hadde ein kuffert i Berlin. Dette tykte Jacob Fliropp Nøthellen om, og at han sjølv ville leve like spanande. Sette han difor sin kuffert inn på Austbanen i Oslo seinhaustan '71. Dit laut han sidan ganga kvar dag og leggje på ein ny peng på boksen sin, at ikkje oppbevaringsfolki skulde taka han. Heldt han seg difor sidan i dette strøket.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

Trefte han der Svein med Hjelmen, og sysla dei sidan saman med fysikk og anna teoretisk gaman um kveldane. Den hundre-og-fjerde kvelden hengde dei endeleg upp ein Fok´å-pendel på kjøkenet hans Svein. Soleis fekk dei prova at jordi roterer motsett det anna folk elles trudde vere kjent.

Sidan let dei sende ut "Erratum" i den store R&B-krønik i ´80, og gav seg med nett dette. Men dei gav seg ikkje med dét: Hengde dei då den hundre-og-fjortande kvelden upp ein Fok´å-pendel som vog sine 5 kilo og var 40 meter lang gjennom elleve etasjar i vindetroppi som snur seg gjennom Patologibygget på sjølvaste Rikets Hospital. Lagde dei seg so um kvelden på kjellargolvet innunder, sju meter under Pilestredet, og såg upp og let loddet svingje, og venta der på Fok´å. Neste morgon reis dei upp og rekna ut at Oslo ligg på 128 grader Nord.

Alt dette let Jacob Naturlaga-Bøtar Nøtthellen prente og gjere kjent for alt folket i den store R&B-krønik i ´80. Sidan høyrdest ikkje meir frå den kanten, endå alle enno ventar og ventar og vonar på det. Men stend for Olav dette som den største bragdi i retteleg fysikk, som sume óg kallar klassisk, som Olavsveinar enno hev gjort. Og denne soga vart alltid sidan kalla: "Mens vi venter på Focault".

58. Tore Troll klipper håret.

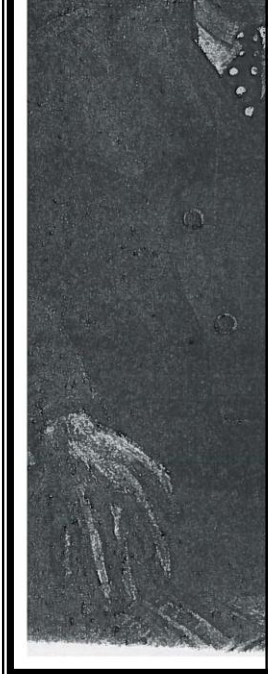
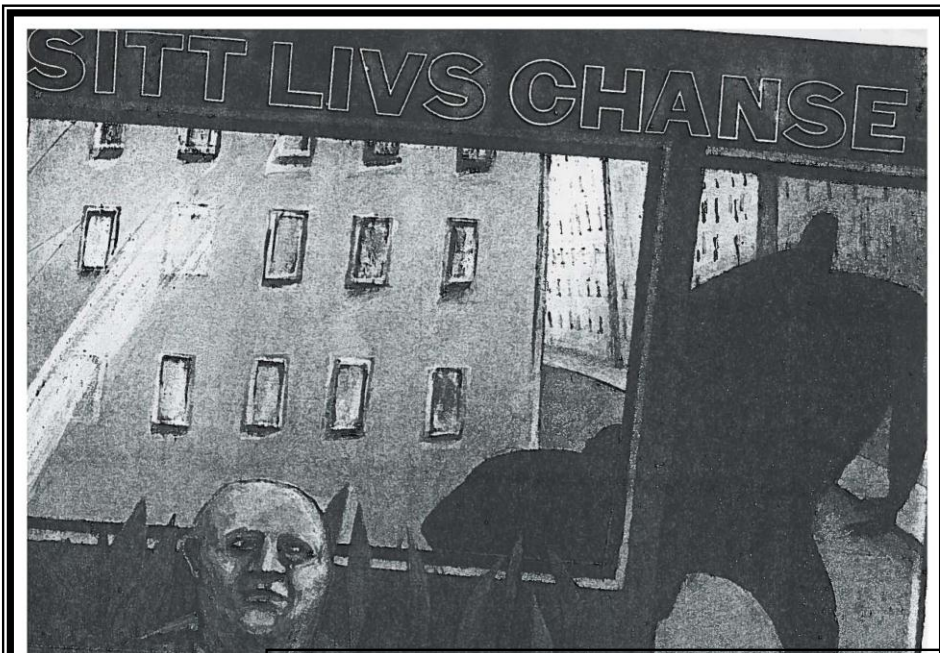
Dette hende ei helg i september 1980.

59. Dei myrke åri.

Etter at dusti etter Dagfinns referat hadde lagt seg, vart det stille. Denne stilla vara i trettan år, '80 – '93, og vart sidan kalla "Dei Myrke Åri."

Olav tagde denne tidi, og gav inkje teikn. Men slapp so Gandalf atter laus:

Han fekk «Sitt Livs Chanse» i A-magasinet, og skreiv blodlynde farklaupsoger, kriminalnoveller dei kapopar, og lura truskulds Gunhild Vegge til å illustrera råskapen: Nei og nei.

Gandalf Graathun er laus i A-magasinet

**Kriminalnovelle av
G. Graathun**

*Illustrasjon:
Gunhild Vegge*

Hold dere i ro! Kommandoen kom før gjenlyden av skuddene i det lille banklokalet hadde lagt seg.

— Legg dere ned! På maven!

Fredrik Nilsen fant seg selv liggende på gulvet sammen med de andre kundene. Han hadde ikke ålet seg på maven siden han var i militæret for mer enn trede-ve år siden, men nå la han seg raskere ned enn han noen gang hadde gjort. En argumenterer ikke med to skytegalde unge desperadoer som står med hvert sitt skuddklare automatgevær.

Skuddsalvene som hadde maltraktert filialbestyrerens stolthet, et stort freskomaleri på murveggen i enden av lokalet, forandret i løpet av noen sekunder den idylliske høstmorgenen til et drama. Den litt overvektige Fredrik Nilsen, Fred blant venner, lå nå musestille på maven med armene over hodet og øynene lukket. Fremdeles hadde han på netthinnen bildet av hånden som knuget skjettet på AG-3-geværet.

En hånd med en delvis avskallet sårskorpe etter en rift som var gått over hele håndbaken.

Bildet av riften ville ikke slippe ham. Tre timer etter, da han satt hjemme med en kopp te for å forsøke å roe ned nervene, hadde han fremdeles følelsen av at han hadde sett denne hånden med riften før. Han gikk i tankene systematisk gjennom alle dem han hadde møtt i den senere tid. Det kunne ikke være mange dagene siden. Men hvor?

Han slo på radioen for å høre om det var noe om ranet i 12.30-nyhetene.

Nyhetsopplæseren meldte

at to maskerte menn kom seg unna med 650 000 kroner ved et væpnet ran mot DnCs filial i Sandvika ved ti-tiden. De to var trolig i 20–30-årene. Ransmennene kom seg unna i en stjålet, grå Ford Taunus personbil. Det var utlovet en belønning på 50 000 kroner til den som kunne gi opplysninger som førte til at ranet ble oppklart.

— 650 000!

Han sa det høyt til seg selv.

Hva kunne han ikke gjort for dette? Men 50 000 var heller ikke å forakte. Hvis han bare kunne huske...

Albert!

Oppgangens skrekklige sønn av joviale fru Grønn i tredje. Nå så han det tydelig for seg. Han husket det foraktelig:

— Flytt deg, gammel'ni!

Sammen med hånden som puffet ham vekk da Albert ville forbi. Hånden med en rød stripe over håndbaken.

Dette var vel akkurat hva en kunne vente seg fra Albert. Fredrik Nilsen mente nå at det hadde vært noe kjøpt med ransmannen i banken. Nå var det bare å ringe politiet, og de 50 000 var hans.

Men var det nå sikkert at det var Albert? Det kunne være mange som hadde et sår på hånden. Det ville ikke være riktig å kaste mistanke mot gutten selv om han var en balle. Hvis han bare kunne få bekreftet eller avkreftet mistanken noe før han bestemte seg for hva han skulle gjøre. Hytta ved Sems vannet. Var det mulig at de ville søke tilflukt i fru Grønns hytte? Han husket godt hytta selv om han bare hadde vært der en gang. Det måtte være for mer enn fem år siden, mens Grønn ennå levde.

Hva skulle han gjøre? Glemme det hele og overlata saken til politiet? Det pleide ikke være lenge for de oppklarte saker som dette. Men hva hvis det viste seg å være Albert? Han kunne godt tenke seg belønningen på 50 000 kroner.

Klokken var nærmere fem før han bestemte seg. Han pakket en tykk genser, lue, skjert, et par hansker, en lommelykt og en kikkert ned i en liten ryggsekk. Det kunne bli kaldt. Etter en liten nøling la han også flisekniven sin ned. For sikkerhets skyld.

Bilen parkerte han ved Hafjensveien. Det var ikke der de pleide å kjøre for å komme til hytta. Det gjorde at det ble en kilometer eller to ekstra å gå, men det var sikrest slik.

Det tok på å gå gjennom det ulendte terrenget. Han var ikke like sprekt som før. Etter en halvtimes gange måtte han hvile seg. Det tok i brytet. Han hadde mest lyst til å sunn og glemme det hele. Men tanken på de 50 000 og å gi Albert tilbake for nedverdighets drev ham frem. Han fortsatte, i et noe lavere tempo, men bestemt og målbevisst.

Avstanden til hytta var nå ikke mer enn hundre meter. Det kjentes godt å få ligge ned etter å ha gått i mer enn halvannen time. Fra sitt gjemsted under en liten busk betraktet han hytta gjennom kikkerten. Bortsett fra en tynn rekstrime fra pipen var det intet å se.

Men han behøvde ikke vente lenge før noen dukket opp. Først kom det ut en ung mann han ikke hadde sett før. Han måtte tydeligvis utenfor på naturens vegne. Det var ikke lenge før Albert også dukket opp i samme ørend. En halv time senere gjentok det samme seg. Det tydet på at de satt og drakk inne i hytta. Det ville gjøre det hele enklere. De var ihvertfall der nede. Men det beviste ikke noe om hvorvidt de hadde ranet banken eller ikke. Han gikk vente til det mørket før han gikk nærmere. Albert ville neppe like å bli spionert på, selv om han skulle ha aldri så ren samvittighet. Og spesielt lite ville han like det om han hadde noe å skjule. Det var

tryggest å de ikke fikk de minste mistanke om at de ble iaktatt.

Ved syvtiden gikk sola ned.

Han tullet skjertret rundt ansiktet og dro luen ned pannen slik at bare brillen var synlige. Det var viktig at han ikke ble gjenkjent og han skulle være så ubeliglig bli sett. Genseren var mørk grønn, og luen og skjertet mørk blå. Det skulle gjøre det vanskeligere å se ham mørket.

Sakte og forsiktig tok han fatt på veien ned til hytta. Selv om det var lite sannsynlig at de to der nede ville høre noe, prøvde han å vær så lydles som han bare kunne. Han torde ikke bruke lykten, og det gjorde de enda vanskeligere å ta seg frem. Men det svake skinn fra månen som ennå var oppe, gjorde det mulig å gå uten å smuble over noe. De ren gikk opp da en av de to der inne skulle ut enda en gang. Fredrik Nilsen kaste seg ned med en gang han så ytterdøren bli åpnet. For å nen gang i løpet av en dag i han på maven. Det var lite chance for at de skulle se ham, og da døren ble lukket igjen, fortsatte han med mot hytta. Han tok en stor svinn rundt hytta slik at han sto inn på den på baksiden.

Han holdt ansiktet i e viss avstand da han kikket inn gjennom vinduet. De var to vinduer på hytta bakside. Det ene var til hyttas eneste soveværelse og det det andre som han nå a inn av, var til stuen.

De to satt i hver sin stue ved bordet, med egne stablet opp i e haug mellom seg. Albert satt med bena på bordet og med en hel pilsflaske i venstre hånd. Den andre en gustenblek mann i tyve årene, satt og bygget kori hus av hundrelapper på bordet. Ved siden av ham sto e nesten tomt glass. Han grei en trekantet, grønn flaske og fylte glasset til bredden Glenfiddich maltwhisky. D

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Lét ikkje Olav vel eller vondt eller noko om dette, og hørdest ikkje frå.

Tok då tvilen sume, med ein fot i VR, og au andre meir i denne verdi: Var alt då berre ein draum?

Fór då i '91 i pilgrimsferd Gunnar Fortsatt Sletvold, i Vesterveg til England. Fann han dér staden kalla Kent, fann han dér Sju Eiker, fann han dér togstasjonen. Fann han der klin inntil; puben kalla Railway & Bicycle.

Opplevde han då det Absolutte Nirvana.

60. Olav møter Gud.

I studietidi var Olavsgutane óvtolerante mot alt, og mælte og meinte mykje om det meste. Gud vart då ikkje nemnt, og heller ikkje høyrd, eller nokon annan av dei lågmælte.

Ein dag møtte Olav Gud. Dei skulle ikkje nett då same vegen, so stundi vart stutt, og stort vart ikkje sagt. Men i det minste helsa Olav høvisk, kanskje óg hin.

Håkon Alltid Helland var god-kjenning og vél ven med baa, og det betre enn dei fleste. Han var fastaste penneven kvar gong Olav kalla dei til store R&B-kròniki, og kjende han seg seint ute der, lagde han alltid ein tiar ved i offergåve. Skreiv han då soleis i den store R&B-kròniki '93: "men har mange gode og nære venner som jeg pleier samfunn med. De er mine egentlige verdier her i livet. Etter som jeg ikke har TV, benytter jeg tiden på mine venner, foruten at jeg leser en hel del. Mye i Bibelen, jeg er blant de raringene som fortsatt tror på Gud. Og hans skrifter har den fordel framfor alle andre at de sier tingene som de er. Og det er umåtelig interessant å lære av en som *er* slik han lærer."

Olav lagde seg desse ordi på minnet.

61. Olav møter Aukrust.

Då Kjetill Virrekopp i '86 kladda livsverket «Microcomputer assisted systems for recording and control of growing phyto-

plankton cultures» (J. Plankton Res. 9 1987: 1075-1092), kom Olav til han i ein draum og sa du lyt æra den som ærast skal. Let difor og dermed setja inn i Acknowledgements: «We wish to thank Dr Reodor Felgen for his inspiring principles of system construction», og sende sidan ei bunke særtrykk til Reodor; c/o Kjell Aukrust. Det var inkje svar å få, anna enn det umelde hovudoppslaget første side til sjølvaste Flåklypa Tidende. Og det er den største ære, nest etter R&B-bladet sjølv-sagt. Men frå Forskningsraadet.no var det sidan aldri meir ei krone å få, etter dette.

Ringde då Kjell Aukrust sjølv i fasttelefonen sin langt utpå på '90-talet og hadde gløymt alt og ville vita kva dette handla om, tru? Og fekk høyra dette og meir til og alt om Olavs gjetord, og bygde seg soleis i takk og age sitt eige senter på Alvdal.

Flåklypa Tidende, første side '87/'88.

62. Olav fær brev hjå Kongen.

Som alt er fortald, hadde Olavsgutane ovgjæve R&B-diplomar til heider og ære og slik bruk, kvar gong det kappleik var. No om stunder er desse verki meir som sjeldfengde samlarobjekt å rekne, slik ein særsynt og lite ofte finn dei hjå Southeby's. Men alt i frå fyrste åri hadde dei plass til segl og signatur, ikkje berre Olavs, men også for Harald Boblejakke og Sonja Skarpe som til konge og dronning i Noreg var kalla. Olav V sjølv var aldri vand og uraus med si signing og signering, men Harald og Sonjas namneplass stod ofte open. Skreiv då Erik Oppmann Dahl brev til dei om dette.

Vart dei då sjølvsagt storglade, sidan dette var lenge påvona og etterventa. Då Harald og Sonja no hadde tykt vél om dette eit bil, tala dei strengt åt kabinettsekretær Hagen og bad han straks svare R&B-gutane på sovore høvisk vis som høveleg var. Han tok dette pålegget mykje tungt, og kvad:

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

H. M. Kongens Kabinettssekretariat

Det Kgl. Slott, Oslo
11. oktober 1993

"Railway & Bicycle"
Herr Erik Dahl, oppmann
Sjetnemarkveien 70
7081 SJETNEMARKA

H.M. Kongen har pålagt meg å erkjenne mottagelsen av Deres brev av 2. oktober 1993, hvori De anmoder om Hans Majestets signatur på foreningens diplomer.

Det er videre pålagt meg å meddele at det dessverre ikke vil være mulig å imøtekomme Deres anmodning.

Med hilsen

M. Hagen
Kabinettssekretær

Brevet fra kabinettsekretær Hagen, Det. Kgl. Slott, Oslo.

H. M. Kongen
har pålagt
meg å erkjenne
mottagelsen av Deres
brev av 2.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

Oktober 1993,
hvor De anmoder
om Hans Majestets
signatur på foreningens
diplomer.

Tyngre tok han det då Harald Majestet ikkje torde låne ut namn og segl likevel, sidan Sonja Sjef fæla for at andre undersottar kunne taka dette ille opp i småmeint svartsjuka. Hagen kvad då soleis:

Det er vidare pålagt meg
å meddele at
det dessverre ikke
vil være mulig
å imøtekomme
Deres anmodning.

Men Olavs menn gøymde dette brevet vel, og heldt det alltid sidan som ein av sine dyraste eigneluter.

Og då Olavs Hall sidan stod reist i Trondheimen, laga Harald og Sonja det so at Erik Penneven Dahl vart kalla til fast plass i Styret der.

63. Olav tek toget til Stord.

Eitt av dei ljosaste hovudi i Olavs sveip sat på Terje the Engine Andersen. Fylte han det so opp med namni på alle dei jarnvegsstasjonar som i Noregsveldet munde vera, både no, fyrr, og i all framtid. Etter dette var det noko mindre plass att i prosessoren hans.

Og ofte gjekk det tog gjennom tankane, der det enno rom var. Soleis la han ei line frå Stavanger og om Stord til Bergen, sidan det tyktest han triveleg å eingong koma dit. Dette vekte mykje åtgåum. So segjer bladet Sunnhordland: Kwart toget skal ha to personvogner, ei for bilførarar og ei for passasjerar. Kwart av toga kan ta 80 – 90 personbilar, eller 12 – 20 lastevarevogner. Det skal gå to daglege rundturar, bortsett frå laurdag/sundag berre med ein.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

Mange fylkte seg etter dette på perrongen på Stord for å vente på toget.

Men Olavsgutane starta straks kronerulling åt Terje, sidan han sjølv just ikkje nett då hadde dei åtte små-milliardane '93-kronur som utrekna var at planen kravde. Og for at pengane ikkje skulle ut på omvegar og gange vill, la dei alt attåt skatten som Staten kravde, og betalde dei alltid den med glede og baud Stat meir attpå.

Men då ein Mong godt og vel var betalt, syntet det seg at stygge Stat slett ikkje hadde late gravi frå Haugesund og vidare om Førdesfjorden til Førde i Sveio og underleies til Stord og vidare nordetter på austsida av øya med kryssing av Langenuen til Hodnaneset, slik planen var. Statens Bane hadde tvert imot laga seg hól på Romerike ein stad, og gravi og grasselert der, både lenge og vel, både med rokagil og anna, til det ikkje var ei hólkrone att.

Etter dette kaupte og reida Terje seg båt, og mælte ikkje meir. Vart då Olavsgutane óg fælände vonbrotne over dette sviket. Men meir vonbrotne kanskje deim som enno stend på Stord, ventar på toget.

64. Olavsbanden på natterov.

Olavsgutane samla seg atter til tings i Trondheimen då det leid til haustar '93. Leika dei då R&B-leikar som i gamal tid, og hadde det ovgildt i trøndarleira og regnet. Om kvelden heldt dei gilde på Tavern ved Sverres borg Zion, og det både lenge og vel. Ut på notti tok alders støle lemer og storkna tankar til å mjukne og krible. Det var no gått heller lang tid sidan gutane hadde gjort eit retteleg kast eller kup.

Olsenbanden hev det ogso oftast soleis, fyrst i kvar den filmen: Kanskje var enno ikkje alle ungdomskunster daude? Men kva skulle ein no våge taka på? R&B hadde ingen Egon.

Stod då Prikken Entusiast Sundby brått fram, i fri flyt som alltid, og tala stygt om fysikken, og fekk fagnad for dette, som var ein hobby mange hadde. Med autoriteten soleis auka tala han só vént

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

om Kunsten, som det mest verdefulle og kostelege av alle ting, og gav han stor K til teikn på det. Dette var nytt for gutane, og sovore hadde dei aldri høyrte om fyrr. Og dei ville straks av garde for å sjå og skjøna og skaffe seg sjølve slik ein drusteleg skatt.

Men ingen hadde høyrte at sovore var å finne her nord i Trollebotnen. Prikken mælte då at einkvan kalla Trondhjems Kunstforening hadde samla seg ei ovhæv og kostesam samling. Dette lét lovande! Men korleis kome seg inn dit, over tjukka murar, anka einkvan lårhalsen. Prikken mælte då at der var ei dør igjennom. Men kva hjelpte det, no midt i svarte notti, når alt var stengd med bolt og lås? Prikken mælte då at han hadde ein lykel. Men so hæv ein skatt var vel godt og vél kring vakta av fælslege alarmanlegg, au? Prikken mælte då at han kunne koden.

Lyfte dei alle då Brageskåli, og tømde ho, og lagde so straks i veg, og alle fylgde med, og det vart spanande.

Det var svært myrkt den notti, og trøndarvér med noko regn, og det leid alt langt over tvotidi, so ingen var ute, og farbror politi vél i seng. Kvad då gutane soleis:

Vi lister oss
så stilt på tå.

Men mykje lågmælt, og kom seg soleis usedde fram. Prikken gjekk fremst inn, og alt var som han hadde sagt, og han kunne koden, og alt gjekk vél, so langt.

Vel innanfor vart dei heller vonbrotne, for der var ikkje anna enn noko slags trøndar-måleri langs veggene, som såg ut som sovore gjer, og ingen skatt var å sjå. Utanom i Prikkens eigne augo; der glitra og skein refleksane som i hola hans Ali Baba, og han heldt lysande utgreiingar, som var det der dei var. Alle jatta difor med.

So gjekk dei tomhendte derifrå. Men ein triveleg tur var det, lell.

65. Olav fær nye disiplar.

Kjetill Virrekopp Østgaard hadde ein bror, Arnfinn Tykje dei kalla. Han heldt seg lenge på Kjemi og festlaget der, for lenge, og vart

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ **OLAVI T. GRAATHUNA SAGA** ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

difor sos-i-onom og seinare personalkonsulent i Skaun. Soleis laut han hausten '97 på datakurs hjå NKS, avdi dei alle laut lære korleis no fortare enn før herse med dei kommunalt tilsette, med omplassering, sparking og førtidspensjonering og sovore. Dette laut dei øva mykje på på tastaturet, men rette namn på folk fekk dei ikkje setje, avdi organisator var ovende redd for dette med data og lekkasje ut til alt folket om kva som no var i kjømda. Tykje bror flutte då om på Peder Aas, sagde opp Berit Aas, og gjekk tom for odde namn og førtidspensjonerte difor i farten Olav Graathun.

Kom det då eit stort skrik frå henne dei kursleiar kalla, og ho kalla på alt folket og sa: "Hvem la inn Olav Graathun? Hvem kjenner Olav Graathun?" Dette let fælende dramatisk totte Tykje, så han busa ikkje fram, men rekte ein fing i veret. Då gjekk drosa alt over han med smask og kjæle, og or seg ausa ho soger om Olav den Utrulege. Sjølv var ho komen or AVH, sjølv sagt, med ein i klassen som kalla seg Olavs beste ven og fylgjar, og sogemann, som annamillom kunne fortelje om den gongen Olav, sjølv eine, stilte stafettlag i symjing på klubbmeisterskapet til NTHI dei kalla, og vann alle etappane eismal. Soleis hugsar ikkje alle nett denne saga. Men denne drosi var trygg i si tru på Olav som ein av kjøt og blod, på NTH rett nok, men levande og kvik, om enn noko oppfinnsam.

Difor hev ho større tiltru i denne saki enn andre, som stundom tviler.

Og myter skal vekse seg større enn mannen.

66. Olav fær sin eigen song.

Olavsgutane samla seg atter til tings i Trondheimen då det leid til haustar '97. Kvad då alle soleis:

Vilja de høyra kvedet mitt, og vilja de ordi tru?
Om han Olav T. Graathun skal songen her seg snu.

Omkved: Songen glyme! I halli så sitja me no i ring!
Glade møtest R & B til Jublar ting.

OLAVSKVIDA

Melodi: Ormen Lange.

Vilja de høyra kvedet mitt, og vilja de ordi tru?
Om han Olav T. Graathun skal songen her seg snu.

Omkved:

Songen glyme! I halli så sitja me no i ring!
Glade møttest R & B til Jublar ting.

R & B bygdest på NTH utav dei beste emna.
Olav Graathun, og så vi, stilte på alle stevna!

Omkved:

Olav utlegd på Lerpe sit, talar til sine drenger:
"No skal me møtast i Trondheim att, det heve eg tenkt så lenge".

Omkved:

Modige mælte dei sveinane då: "Olav, det der blir prima,
anten du byd på storm hell regn! Me ottast 'kje Trønderklima"!

Omkved:

Komo dei så til Trondheimen, kaute karar og store,
prostata kvarv og lumbago, då ølet det kom på bordet.

Omkved:

Mimra dei fram sine ungdoms bragder, betr' enn dei var den
gongen.
Og så er det sagt, at Olav sjølv han styrde skrytet og songen:

Omkved:

Olavskvida.

O.s.bu. O.s.bu. Olav likte dette kvadet, og sidan kalla dei det
Olavskvida.

67. Olav likar lutefisk.

Då no gutane var vel vaksne og mindre pylsefysne enn fyrr, tykte Olav au det var tid for nye ting. Då kalla han på dei for at drikka jól, og godt år, og fred, og einkvan grunnen gode elles, og so burt etter, og dertil freista fysne fisken or Havet som luta var. Kvad han då soleis:

Vaksen
lyt vel
ganen vera,
som dildrefisken
gjev akke'
på ferda.

So stemnde han til tings på Havfruva ved elvi Nid, og mange møtte der, og mette seg vel, både på mat og hi helvti av føda, og rødde og rutla og vart vel forlikte om å gjera dette umatt.

68. Olav fær sin eigen skaldebass.

Peter den Store Uljod Klaveness heldt seg lenge vest om Havet, i Vinland mellom Fræge Eiker, slik dei kallar det der. So var det brått ein dag han under ei, trøytt og ulystug av all uljodsarbeidet sitt låg han mykje slik og dvalast. Då kom Olav til han i ein draum og kvad: "No hev du drive for lenge med uljod. John med Slegga gav avkall på skaldekallet sitt for 7 år sidan, og Olav hev sidan ingen Skaldebass hatt. Ville då ikkje heller du vere den store Godljod enn den store Uljod? Og det til mi ære?"

Peter let seg ikkje be to gonger, men kvad kvasst og straks "Eg rodde meg ut på Seiegrunnen" så det gjalla i eikene. For det er ein song i Olavs ande, må vite: «Eg vart så glad!» O.s.bu. Sidan fór Peter rundt om i Vinland og song til ære for Olav og for dei som kjende han, og ætta hans, den tid dei for i suderleid. Og der var Puccini og Verdi og flust av gildt folk.

So i 1997 vart Peter kalla heim for å syngje i Europa att, og brummeleg då kvada åt Den Store Urlyd Wagner. Det er vel kjend at Wagner sommaren 1839 kom ut i ein storm i Skagerak og måtte søkje naudhamn på Sørlandskysten. Her vart han vel motteken,

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ XX

for «eld han treng som inn er komen og om kne kulsar». Og dei var av Olavs ætt, som sovore gjorde, dei som den gongen budde i Sandviken ved Tvedestrand. Den Store Urlyd gav Gandalf Gamle sidan stor ære ved å nytte nett han som den norske kapteinen i Den Flygande Hollendaren. Difor var Olav særleg glad for at hans eigen skaldebass også fekke ære gamle ættevener på denne måten. Og slik auka Peter skaldebass også Olavs ære i Verda og i Tyskland; i Augsburg, Darmstadt, Berlin, Bayreuth og Freiburg- og i Göteborg og Oslo og dei hine byane omkring i kringla heimsins.

69. Olav fær eiga heimeside.

Samla til tings i Trondheimen fram mot fyrivetteren '97 tala mange av Olavsgutane um at det no vel var tidi til å gange ut og gjera alle folk til Olavs læresveinar. Dette tottest likevel heller uvandt for mange, for verdi er vid. Men Voss er vidare. Sto då difor vossingen Erik Vevmakar Valevatn fram og tok på seg å leggja Olav ut på sjølvaste Verdsveven, til åtgæum for alle, og han tømde Brageskål på det, og fekk då ovmykje fagnad.

Soleis vart det også gjort, endå mangt vart lagt på tverke på vegen. So seier Erik den Vetlevaksne sjølv um dette: Aastrid og Tryggvass var framsynte då Olav skulle få namnet sitt. Dei tenkte på at han Vetlemjuka Bill G. frå Vinland ikkje hadde det so lett med uskapelege bokstavar, og kalla han difor Graathun i staden for Gråtun. Dette skal dei ha mykje ære for. Framtida hans i dataverda var soleis sikra. Dei kan ikkje lastast for at nullvektoren skapte problem seinare. Det må heller vere til usæle for gutane i W3 at dei ikkje har tenkt på at eit teikn som er så viktig for Olavs trælur ikkje kan skrivast på den store Verdsveven.

Etter at Erik Editor gav Olav sin stad på Veven, har fleire fått augo opp for denne store mannen. Ei stamme frå ein bortgøymd stad i Kalahari-øydemarka vil no gjerne tilbe denne Olav som er so mytisk. Enno er sidene berre på Hovudmålet, med ymist umsett til Daglignorsk, slik at slike spurnader ikkje kjem så ofte. Ein kunne berre tenkje seg korleis det ville bli om Vinlendingane fekk nyss om denne store høvdingen.

Olav lever! På Verdsveven!

BILETKJELDER:

Side Kjelde

- 5 Fritt etter minnet.
- 6 Or Google Maps.
- 7 Or The Lost Pubs Project at http://www.closedpubs.co.uk/kent/sevenoaks_railwaybicycle.html.
- 8 Or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/stikkemeistrar.html>.
- 9 Foto: NN NTNU. Etter <http://www.ntnu.no/kart/gloeshaugen/gamlefysikk/>.
- 10 Foto: Per Chr. Hemmer, etter Hemmer *et al.* (2010): Fysikk i Trondheim gjennom 100 år.
- 11 Foto: Erik B or Olavs heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/stikkemeistrar.html>.
- 12 Stolen or bunken til <http://home.hio.no/~bjornein/ITINTRO>.
- 14 Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem.
- 15 Or <http://www.stow.no/etter-lysning-mystisk-whisky-tappet-av-vinmonopolet/>.
- 17 Or <http://www.bigw.com.au/entertainment/>.
- 20 Or <http://folk.ntnu.no/falnes/>.
- 21 Foto: Erik B or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/erikbbilder.html>.
- 22 Foto: Aasbjørn P or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/aasbjornbilder.html>.
- 23 Foto: Tore B or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/lerkendal.htm>.
- 25 Foto: NN. Funnen på rek.
- 27 Foto: Erik B or Olavs heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/erikbbilder.html>.
- 28 Foto: Erik B, or Olavs heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/erikbbilder.html>.
- 29 Rekonstruksjon; Kjetill Ø.
- 30 Or http://picasaweb.google.com/lh/photo/GMLgcGuVAIKdQaZUyafz_A.
- 31 Or <http://home.online.no/~eiriklie/UKA.html>.
- 32 Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem.
- 34 Scan: Kjetill Ø.
- 35 Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem.
- 37 Or http://gamle.universitetsavisa.no/dok_3a26c8971fa733.49631088.html.
- 38 Foto: Fotogjengen, Studentersamfundet i Trondhjem.
- 39 Or http://no.wikipedia.org/wiki/Tandbergs_Radiofabrikk.

▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼ OLAVI T. GRAATHUNA SAGA ▲▼▲▼▲▼▲▼▲▼
XX

- 40 Or <http://carlinhosdeipanema.blogspot.no/2009/11/nice-1968-ars-longa-vita-brevi.html>).
- 41 Or <http://eosgirl.wordpress.com/2012/07/30/day-35-curse-you-pumpkin-pancakes/>.
- 42 Foto: Ivar Svare. Etter Hemmer *et al.* (2010): Fysikk i Trondheim gjennom 100 år.
- 43 Or <http://www.skrotnissen.no/>.
- 44 Or <http://www.qxl.no/pris/samleobjekter-antikviteter-kunst/oevrige-samleobjekter/gamle-radioer-oevrig/regnestav-rundt-1970-helt-i-orden-faber-castell/v/an707060456/>
- 47 Foto: Aasbjørn P or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/aasbjornbilder.html>.
- 49 Foto: Per Chr. Hemmer, etter Hemmer *et al.* (2010): Fysikk i Trondheim gjennom 100 år.
- 49 Foto: NN, etter Hemmer og Svare (2007): Linjen for Teknisk fysikk ved NTH og dens videreføring 75 år 1932 – 2007; http://www.ntnu.no/c/document_library/get_file?uuid=657b9279-a301-42dd-972f-d2cbf7d6f6c5&groupId=10422
- 51 Or Overvåkningspolitiets Fysikk-arkiv.
- 52 Or http://www.stadionwelt.de/sw_stadien/index.php?folder=sites&site=fotos&id=687&page=2
- 53 Or http://lostintheseventies.blogspot.no/2013_04_01_archive.html
- 54 Or <http://www.norges-bank.no/no/sedler-og-mynter/mynter/mynter-1957-1991/>
- 55 Or Intouristbrosjyre 1971.
- 56 Or Intouristbrosjyre 1971.
- 57 Or <http://www.duncanchannon.com/2010/06/russia-the-bap/>
- 60 Foto: Erik B, og Foto: Erik D or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/fotball.html??>
- 61 Foto: Erik Boye.
- 63 Or Olavs eigen heimeside <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/holmenkollen/holmenkollen.html>.
- 67 Foto: Arnljot Elgeseter, etter Hemmer *et al.* (2010): Fysikk i Trondheim gjennom 100 år.
- 74 Or A-Magasinet, etter kopiar overlevert av Leif Runar F.
- 76 Or Flåklypa Tidende '87/'88, etter kopi overlevert av Kjetill Ø.
- 77 Or <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/bilder/kongen.gif>
- 82 Or <http://folk.uib.no/valevatn/graathun/olavskvida.html>.